

ЛОРА ЛИОНЕ ПОД ОМАГЪОСАНАТА ЛУНА

Превод от английски: Ангелина Василева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Чериш откри непознатия, докато се разхождаше по брега и се наслаждаваше на изгрева. Мъжът лежеше по корем върху мокрия пясък. Вълните ритмично обливаха краката му. Загледана в сияйната утрин над Карибско море след снощната буря, Чериш се препъна в проснатото тяло. Извика уплашено, когато краката ѝ се оплетоха в неговите и тя се стовари отгоре му.

— Докторке! — Люк Мартинез тичаше след нея.

Чериш успя да се освободи от безжизненото тяло и се изправи.

— Господи — тя се вледени от ужас.

— Докторке, какво стана? — спусна се към нея Люк.

— О, Господи... — мъжът беше в безсъзнание, лицето му бе в рани, очите — затворени.

— Пресвета Дево! — Люк стоеше до Чериш с разширени от уплаха очи.

Момчето бе настояло да дойде с нея, за да я пази от призраци, чудовища и отровни змии. Но едва ли би могло да си представи такава страхотия.

— Умрял ли е? — попита Люк шепнешком.

— Не зная... — в Чериш се бореха инстинктивното желание да помогне на непознатия и страха от мъртъв човек. Тя имаше докторска дисертация, но за съжаление, не в тази област.

Прехапа устни и потърси пулса на мъжа. Прекара треперещи пръсти по врата му. Усети силните и равномерни удари на кръвта в артериите и въздъхна облекчено.

— Жив е! — съобщи тя на Люк.

— Как е дошъл дотук?

Чериш се наведе, за да разгледа отблизо непознатия. На врата му имаше спасителен пояс. Горната част на тялото му бе извита неестествено. Държеше нещо в лявата си ръка, но тя беше под тялото му и Чериш не можеше да види какво е.

— Изглежда вълните са го изхвърлили на брега по време на бурята — предположи тя. — Имал е късмет, че не се е удавил!

— Ама че глупак! — презрително рече Люк. — Кой умен човек ще тръгне в морето в такова време?!

— Не вярвам да е планирал да плува — отбеляза Чериш. — Моля те, помогни ми да го обърнем по гръб.

Хванаха мъжа за раменете и се напънаха да го поместят. Той изстена неочаквано силно за човек, който допреди миг изглеждаше мъртъв. С големи усилия Чериш и момчето успяха да свалят пояса и да обърнат непознатия по гръб.

— Докторке, я виж какво има тук! — възкликна Люк.

Чериш не разбра кое я потресе повече — плюшеният заек, който мъжът стискаше в ръка, или кървящата рана върху лявото му рамо. Рана от нож...

Младата жена отметна окървавените парцали от ризата, за да разгледа раната. Изглежда му причини болка, защото той потрепери и отново изстена.

Тъмните мигли внезапно се повдигнаха и Чериш съзря очи, сиви и бездънни като утринното небе след бурята. Тя направи опит да облекчи страданието на непознатия, като му вдъхне надежда:

— Вие сте спасен! Не се тревожете, вече сте в безопасност!

За миг облекчението смекчи чертите на лицето му. Мъжът поиска да каже нещо, но гласът му беше толкова слаб, та Чериш трябваше да се наведе съвсем близо до него. Дългата ѝ червена коса докосна бузата му, а гърдите ѝ допряха дясното му рамо.

— Какво казахте? — попита тя.

Той преглътна с усилие и отново се опита да говори.

— Коя... сте вие? — успя да промълви накрая.

— Чериш Лав! — отвърна тя.

Мъжът беше вперил поглед в нея и върху израненото му и посинено лице се прокрадна усмивка.

— Пазителка на любовта! Името ви подхожда — промълви той и отново изпадна в безсъзнание.

Чериш изпрати Люк до селото да потърси помощ. Той доведе двама свои роднини — високи, широкоплещести рибари от племето гарифуна, наследили тъмната кожа на африканските си прадеди. Те грабнаха мъжа и го отнесоха в малката къща, която Чериш бе наела от

бабата на Люк. Когато мъжете си тръгнаха, Чериш помоли момчето да повика старата жена, за да ѝ помогне да превържат раните на непознатия.

Бяха оставили мъжа на леглото на Чериш. Тя смръщи вежди при мисълта, че подгизналите дрехи и полепналия пясък ще съсипят единствения комплект спално бельо. Докато мъжете носеха странника към дома ѝ, тя се бе погрижила за пояса и за заека. Държеше го предпазливо за ушите. Постави го да се изцежда върху купчина стари вестници. Подпря спасителния пояс до стената. Според избелелия надпис, непознатият бе плавал на „Дръзката дама“. Не, това не можеше да бъде кораб под флага на Кралските военноморски сили... Тогава какво бе „Дръзката дама?“ Яхта? Гумена лодка? Или увеселително корабче?

На Вуду Кей не беше прокарано електричество, но в къщичката на Чериш имаше течаща вода. Благодарение на система от газови резервоари, имаше дори топла вода. Чериш напълни кофата и извади чисти кърпи. Зае се да почисти раните на своя неочакван гост.

Освен раната на рамото, по тялото и лицето му имаше следи от жесток побой. Дълбок разрез минаваше през дясната половина на лицето му, лявото око беше посинено, бузата и брадата — покрити с отоци и драскотини. Но Чериш трябваше да признае, че мъжът в леглото ѝ бе изключително привлекателен.

Лицето му беше мъжествено и аристократично, с масивна челюст, издадени скули, правилен нос и широка, чувствена уста. Наболата тъмна брада показваше, че не се е бръснал от няколко дни. Ала кестенявата коса беше грижливо подстригана, изранените ръце бяха с дълги пръсти и грижливо оформени нокти. Ризата и шортите на мъжа се бяха превърнали в дрипи, но личеше високото им качество. Часовникът му също е скъп, забеляза Чериш, докато го сваляше от ръката му. Кожата под каишката беше ожулена до кръв. Чериш потрепери, когато откри същите белези и върху другата му ръка.

От какво бяха раните на китките му? Чериш откри на гърба на часовника надпис, който можеше да се окаже важен за разкриване самоличността на непознатия.

„На Зиги. С любов, Кетрин“ — прочете тя.

Чериш се вгледа във високия, строен непознат. Възможно ли бе такъв мъж да се казва Зиги?! А може би така го наричат само най-

близките му?

Чериш седна до него на леглото, разряза останките от ризата и ги свали. Мъжът остана по къси панталони. Тя натопи кърпата в топлата вода и започна да мие ръцете му.

Който и да беше непознатият, не му бе чужд физическият труд. Чериш разглеждаше с удивление великолепно развитите мускули на раменете му.

Лявата ръка на непознатия почиваше в нейната, докато тя миеше изранените пръсти и отстраняваше песъчинките от раните. Изглежда му бе причинила болка, защото той въздъхна в съня си и се размърда неспокойно. Опита да издърпа ръката си, но Чериш я стисна здраво.

Той повдигна клепачи и впери замаян поглед в Чериш.

— Заболя ли ви?

— Боли... — каза той и потрепери.

Чериш изтръпна при мисълта, че той може да има и вътрешни кръвоизливи. С усилие потисна страха.

— Ще се погрижа за вас! — обеща му тя, съзнавайки, че ако има вътрешни рани, едва ли би могла да направи нещо.

Очите му изучаваха бухналата червена коса, зелените ѝ очи, бялата шия. След това бавно се плъзнаха по тялото ѝ. Проследиха извивката на гърдите, дългите бедра, разголени от късите панталони. Когато вдигна поглед отново към очите ѝ, изглеждаше объркан.

— Аз... В рая ли съм? — попита той накрая.

— Не. Намирате се във Вуду Кей.

— О, така ли? — той сбърчи вежди и произнесе бавно името ѝ.
— Чериш Лав...

— Да, това съм аз.

— Вие да не сте богиня на вуду?

Тя поклати глава и се усмихна.

— Не, не съм дори жрица.

Той пое дълбоко въздух и стисна ръката ѝ, сякаш търсеше опора срещу болката.

— Чувствам се ужасно зле — промълви.

— Нищо чудно... А сега се опитайте да заспите!

— Докторке, баба каза, че ще дойде веднага! — Люк влетя в спалнята.

При вида на синия кръст, изрисуван върху челото на момчето, раненият подскочи.

— Нима умирам? — попита той.

— Не, разбира се! — побърза да го увери Чериш. — Нарисували са му кръст, за да го пази.

— От какво?

— От теб! — отвърна Люк без заобикалки.

Чериш побърза да отпрати момчето.

Когато отново погледна непознатия, той вече спеше. Или пак бе изпаднал в безсъзнание? Чериш не беше сигурна. С надеждата, че всичко ще се оправи, тя продължи да промива раните на мъжа. Очакваше с нетърпение идването на баба Мартинез.

Пръстите на мъжа продължаваха да стискат ръката ѝ. Дланта му започваше да се затопля. Студът най-после напускаше тялото му. В отговор на неговата безмълвна и неосъзната молба за подкрепа, Чериш взе ръката на непознатия в дланите си. Искаше той да почувства топлината ѝ, да усети, че е жив.

Главата му се плъзна настрани и Чериш неволно докосна шията му. Пръстите ѝ доловиха равномерния пулс и младата жена изпита силна радост. После отстъпи назад и пусна ръката на непознатия. Поклати глава и се усмихна тъжно. Не предполагаше, че майчинският инстинкт е толкова силно развит в нея! И през ум не ѝ минаваше, че топлината, плъзнала по вените ѝ, би могла да бъде нещо повече от първичен женски инстинкт да защитава и да се грижи за ранените, самотните и безпомощните.

Чериш намокри отново кърпата и продължи да обтрива ръцете му. Внимаваше да не му причини болка. Раните на китките му бяха сякаш от въже.

Ръцете му бяха необикновено силни, с добре оформени бицепси. Кожата бе гладка, с приятен златист загар. Чериш с усилие откъсна поглед от тялото му. Ако съдеше по акцента му, той беше американец. Изговорът му издаваше добро образование. Дали бе завършил някой от скъпите колежи на Източния бряг?

Чериш не можеше сама да обърне мъжа, за да почисти гърба му. Опита се да измие кръвта от раната на рамото му. Той реагира бурно в съня си и тя се отказа, уплашена да не влоши състоянието му. В този миг пристигна баба Мартинез.

— Я да видим какво се е случило! — възрастната жена говореше английски, с напевното наречие на собствения си език, който чернокожите обитатели на Карибско море от племето гарифуна бяха донесли от своята някогашна родина.

— Добре че дойде, бабо Мартинез! — Чериш повика възрастната жена при леглото на болния. Побелелите коси, пълнотата и бръчките не можеха да заличат красотата ѝ. Младостта бе отдавна отлетяла, но силата на нейния дух озаряваше лицето ѝ. Тя притежаваше много мъдрост, до която Чериш едва започваше да се докосва. Беше благодарна, че може да се обърне за помощ към нея в този момент.

— Ранен е — обясни тя. — Ето тук, в рамото. Освен това е пребит. Може би има вътрешни кръвоизливи... Трябва да му помогнем!

— Успокой се, докторке — каза баба Мартинез. — Иначе ще ми се струпат двама болни на главата. Трябва да събуем панталона — нареди тя.

— Но... Искам да кажа... Той може би не... — Чериш махна неопределено с ръка към лицето на мъжа.

Бабата почака да ѝ бъдат дадени по-точни обяснения. Но тъй като от устата на Чериш не излезе нито една смислена дума, възрастната жена се засмя и се зае да свали късите панталони на непознатия.

Чериш отмести поглед и се престори, че пере кърпите в кофата. Откъде се взе този срам, питаше се тя. Мокрите мръсни панталони трябваше да бъдат свалени. Чериш разбираше добре това, но все пак... Тя сви рамене. Изглежда изпитваше неудобство, защото мъжът я бе погледнал в очите и бяха разговаряли. За нея той не беше само изранено тяло, а личност...

— Мъжествеността му определено не буди съмнение — промърмори бабата.

— Бабо Мартинез, човекът ще се притесни, ако се събуди... — смъмри я Чериш.

Бабата поклати глава.

— Мъжете обичат да им се възхищават, докторке.

— Аз не обичам! — намеси се Люк.

— След десет години — каза бабата през смях — и ти ще искаш да ти се възхищава някое момиче като докторката!

Чериш най-последно се осмели да хвърли поглед към леглото. Гледката ѝ взе дъха. Мъжът имаше дълги и тесни бедра. Баба Мартинез беше права — той бе доста впечатляващо мъжествен. Шокирана от любопитството си Чериш премига и бързо отмести поглед.

— Тук е горещо — подхвърли баба Мартинез. — По-добре да не го завиваме.

— Завий го! — едва успя да промълви Чериш от притеснение.

За нейно облекчение старицата придърпа чаршафа достатъчно високо върху тялото на мъжа. Започна да оглежда раните му. Изминаха няколко минути, които се сториха на Чериш цяла вечност.

— Много ли е зле? — попита тя напрегнато.

— Пребили са го, но мисля, че няма вътрешни кръвоизливи. Не е загубил много кръв от раната на рамото. Сигурно е започнала да се съсирва веднага щом вълните са го изхвърлили на Индиго Бийч. На главата му има подутина. Нищо не мога да направя за нея. Виждаш ли му глезена? — показва тя на Чериш. — Няма да може да ходи няколко дни. А рамото ще зашием още сега.

Тя започна да почиства раната. Непознатият изстена от болка и дойде в съзнание. Видя старицата, наведена над него и премести поглед върху рамото си.

— Непременно ли трябва да се направи?

— Непременно — отсече бабата.

Той въздъхна.

— Другата жена съм я сънувал... Онова момиче... Беше като от корица на списание...

— Докторката ли?

— Каза, че името ѝ е Чериш Лав — каза той замечтано.

— Ами тя е докторката! Ето я там! — Баба Мартинез се отмести, за да може непознатият да види Чериш. — Ти си в нейното легло. Тя ще се грижи за теб.

За миг върху устните му се появи слаба усмивка.

— Значи наистина съм на небето! — заяви той.

— Ще видим — каза бабата и се захвана с раната му.

Когато той започна да се мята неистово, старата жена нареди на Чериш и на Люк да го държат. Всички си отдъхнаха, когато болния

отново изпадна в безсъзнание. Доволна, че е успяла да почисти раната, баба Мартинез я заши на ситни бодове с копринен конец.

Чериш прекара сутринта сама с непознатия. Неговото дълбоко и равномерно дишане сякаш опровергаваше предупреждението на баба Мартинез, че привечер ще го обхване треска. Преди да си тръгне, старицата му изпя някаква молитва, изгори няколко пера и окачи амулет в долния край на леглото. Остави на Чериш мазила и инструкции как да ги употребява и отиде в дома си, за да свари на непознатия чай против инфекция и треска, както и за облекчаване на болките му.

Измит и превързан, мъжът изглеждаше доста изискан, макар че когато следобедните сенки плъзнаха върху лицето му, заприлича на пират. Доста сексапилен при това.

Чериш се намръщи на непристойната мисъл. Тя би го възненавидяла, ако беше в неговото положение и разбереше, че той се наслаждава тайно на тялото и лицето ѝ. Въпреки това тя продължи да му се възхищава. Очакваше с вълнение събуждането му. Изгаряше от нетърпение да разбере защо се е озовал в морето в бурната нощ.

Болката и ужасът се сливаха в съзнанието му. Двете чувства се подхранваха едно друго, докато нараснаха неимоверно. Морето, обикновено доброжелателно и тюркоазно, сега подмяташе бясно лодката и го блъскаше в корпуса ѝ.

Господи, какво правя в тази вода, питаше се той.

Трябва да се спася, да стигна до брега, повтаряше си. Студената черна вода пълнеше джобовете му, дърпаше го надолу към дъното. Морето ще го убие... Те няма защо да се тревожат, че не са го пречукали...

Вълните отново го запратиха в корпуса на лодката. Болката в главата му беше ужасна... *Дали подозират, че той е жив и е толкова наблизо? Може би вече са престанали да го търсят... Никой не би оцелял в такава буря.*

Да продължи да плува или да се престори на умрял?

Не трябва да изпуска заека! С другата ръка ще се държи здраво за пояса, единствената му надежда.

Болката... Още малко и вече няма да е нужно да се преструва на умрял. Достатъчно ще бъде още веднъж да се нагълта със солена вода, да се блъсне в лодката и да остави кървави дири наоколо.

Обзе го влудяващ страх. Морето е пълно с хищни риби. Щом усетят кръвта му, ще се спуснат към него и ще го разкъсат.

Господи, разкайвам се за грешките, които съм извършил! Но нима трябва да умра по този начин? Да се удавя, акулите да ме изядат жив или онези да ме открият и застрелят...

Главоболието ставаше непоносимо. Болката в рамото му беше нетърпима. Той насочи пояса по посока на идващата вълна и задвижи крака с всички сили... Продължаваше да се бори срещу безсъзнанието, пожара в гърдите си и болката, обхванала цялото му тяло. Мускулите му се схванаха, но с усилие на волята той продължи да се движи. Можеше да умре по няколко ужасни начина през тази нощ, но не желаше да достави удоволствие на враговете си, като се остави да го убият.

Колко е разстоянието до брега? Той нахлузи спасителния пояс през главата си и продължи да блъска с крака, стиснал заека с всички сили. Прииждащи вълни, тъмнина, ледената прегръдка на смъртта...

Тялото му се предаде. Отказваше да се съпротивлява срещу мрака. *Дали ще се удавя, или ще ме разкъса акула,* запита се той.

Не! Трябва да продължи, трябва... Но тялото му вече не се подчинява на неговото диво желание да оцелее.

Не!

— Всичко е наред — каза някой.

— Нищо не е наред! — по дяволите, той знае това много добре!

— Шшшт, всичко е наред... Вие сте в безопасност.

— Не, не, не...

— Събудете се! Събудете се, вече сте в безопасност!

Хладна ръка. Нежен женски глас, спиращ дъха му...

— Не! — той с усилие отвори очи. Засрамено простена, когато видя жената над себе си. Беше потен и задъхан, сякаш току-що бе правил най-великия секс в живота си. Болката изгаряше рамото му, тътнеше в главата му, пулсираше в глезена. Господи, имаше ли част от тялото му, която да не го боли...

— Чериш — той произнесе името ѝ с усилие. Искаше да се увери, че наистина е тя. Нежната ѝ ръка докосваше челото му, а

кошмарът си бе отишъл.

— Да, аз съм — тя се намръщи и очите ѝ тревожно потъмняха.

Беше много хубава. Виждал ли бе някога толкова красива жена? Той изведнъж установи, че не си спомня...

— Беше само лош сън... — прошепна тя.

— Да... — мозъкът му трескаво работеше. Познаваше ли други красиви жени? Изобщо жени? Поне една жена... Разбира се, че познава поне една жена някъде по света...

— Зле ли ви е? — попита тя.

Около главата ѝ имаше ореол като на ангел. Но тя му беше казала, че не е на небето... Погледът му се плъзна към непретенциозната тоалетка, върху която бе поставен фенер. Струящата от него светлина хвърляше златисти отблясъци върху кожата на жената, а червената ѝ коса изглеждаше като украсена със скъпоценни камъни. Той облиза пресъхналите си устни и се опита да отговори на въпроса ѝ.

— Дали съм зле? Не зная. Всичко ме боли.

— Баба Мартинез каза, че нямате вътрешни кръвоизливи. Аз ѝ вярвам... Сега ще ви дам да пийнете от чая, който е приготвила за вас.

— Но тя — той объркано притвори очи. — Тя каза, че вие сте лекарка!

Чувствените ѝ устни се разтвориха в лека усмивка.

— Хората тук ме наричат докторка, но аз съм доктор по антропология, а не лекар. Дори първа помощ не мога да окажа...

— О! — той дискретно разучаваше нейната пищна фигура с едри гърди и тънка талия, дълги бедра и великолепна червена коса. В сравнение с всичко това, липсата на медицински познания беше незначителен недостатък. — Чериш...

— Трябва да си почивате!

Той кимна покорно, но след миг отново се надигна.

— Докторке, благодаря, че ми спасихте живота!

— Радвам се, че оживяхте! Как се казвате?

Той преглътна. Стомахът му се стегна на топка, когато ужасната мисъл проникна в съзнанието му.

— Ами... — очите им се срещнаха и той прошепна сподавено: — Не зная как се казвам.

ВТОРА ГЛАВА

— Кога започна треската? — попита баба Мартинез.

— Преди три часа — отвърна Чериш. — Той не може да си спомни как се казва и се ядоса. Поиска да стане от леглото и раната му започна отново да кърви. Дадох му от чая и той веднага заспа от изтощение.

— Тялото му е силно и здраво — каза старицата. — Трябва малко да му помогнем и той ще се оправи.

Баба Мартинез му направи магия за здраве. Нареди на Чериш да обтрива тялото му със студена вода, докато треската премине и да му дава от отварата, която бе приготвила.

— Ще дойда да го видя утре сутрин — обеща тя.

Беше му ужасно горещо. Измъчваха го жестоки кошмари, а миговете, в които съзнаваше, че е жив, бяха твърде съмнителен благослов. Непоносимото главоболие продължаваше. Неистово го боляха рамото и глезенът.

Отново сънуваше водата, студена и черна. Тя идваше към него на безмилостни вълни. Вятърът ревеше. В небето тътнеха гръмотевици, дъждът се лееше като из ведро и той губеше представа в каква посока плува. Най-много се страхуваше от акулите. Те можеха да го открият по миризмата на кръвта и да се нахвърлят върху него... Нещо голямо и гладко докосна тялото му. Той си помисли, че това е краят.

— Не! — крещеше задъхано.

Над него отново се появи жената. Кожата ѝ бе с нежен прасковен цвят, очите ѝ — зелени като на котка, гърдите — закръглени и пищни. Тя се наведе над него и червената ѝ коса докосна бузата му. Мъжът зарови лице в нея и вдъхна прекрасното ухание. Допря устни до копринените кичури.

Жената отметна завивките и той усети хладна тръпка. Беше гол. Почувства допира на мокра кърпа, по врата и раменете му се разля

приятен хлад.

— Докосваш ме нежно като ангел — промълви той. Гърлото му беше пресъхнало и го болеше.

Жената трепна изненадано и вдигна поглед.

— Събудихте ли се? Вие... Вие спяхте цели пет часа!

— А ти през цялото време ли правеше това? — той кимна към кърпата в ръката ѝ.

— От време на време...

— И аз съм го пропуснал!? Моля те, не спирай.

Тя се подвоуми за миг, след това отново натопи кърпата във водата, изстиска я и я постави на гърдите му.

— Какво сънувахте? — попита тя.

— Нима искаш да кажеш, че в момента вече не сънувам?

Красива жена миеше тялото му на светлината на свещи. Не можеше да бъде истина! Той се изсмя беззвучно. Пръстите ѝ едва-едва докоснаха гърдите му. Тялото му се напрегна и той изстена.

— Заболя ли ви? — попита тя.

— Не, нищо не ме боли! — увери я той, уплашен, че тя ще спре да го докосва. Наблюдаваше грациозните ѝ движения. Тя се извърна, натопи кърпата и я изстиска, обърна се отново към него и отметна коси. Хладната ѝ длан докосна бузата му, докато другата ѝ ръка изтриваше челото му.

— Вие... — очите им се срещнаха и тя отмести поглед. — Вие спяхте много неспокойно. Викахте на сън — тя говореше леко задъхано. Тъй като явно не желаше да го гледа в очите, той сведе поглед. Лекото полюшване на гърдите ѝ при всяко движение го възбуждаше. — Какво сънувахте?

— Ами, това... — въздъхна той. Дали тя носеше сутиен?

— Бяхте много разстроен...

Той смръщи вежди. Опита да се съсредоточи.

— Сънувах, че се давя... Че умирам... Някакви акули, буря — той искаше да си припомни по-ясно съня, но в главата му започна да пулсира болката. — Ох! — той затвори очи и притисна ръка към челото си.

— Вече всичко е наред! Не мислете за съня!

Той си наложи да бъде спокоен. Пое дълбоко въздух. Не искаше да мисли за физическата болка. Трябваше да се справи със странните

неща, които ставаха със съзнанието му... Тамтамите спряха да блъскат в главата му и той бавно повдигна клепачи. Тогава видя ужасните рани върху китките си.

— По дяволите, от какво са тези рани?

— Не си ли спомняте?

— Не — той гледаше удивено ръцете си.

— Може би сте били вързан с въже? — предположи тихо Чериш.

— Белези от въжета? — произнесе той с усилие.

— Баба Мартинез каза, че раните ще зараснат бързо.

— Коя е тя? Да не би да е жената, която припяваше нещо и гореше пера при краката ми преди малко?

— Да. Тя е шаман.

— Шегуваш се... Как може човек да стане шаман?

— Гарифуните са я избрали... Всъщност не съм много сигурна. Не познавам още всичките им обичаи — тя забеляза учудения му поглед и поясни: — Аз съм антрополог. Изследвам културата на гарифуните.

— Изобщо не съм чувал за тях.

— Вие не сте единственият, който не знае нищо за гарифуните — успокой го Чериш. — Те са...

— Предполагам, че са прекрасни — прекъсна я той. — Но къде се намирам, по дяволите?

— Във Вуду Кей.

— В коя страна е това?

— Белиз.

— Белиз? — очите му се разшириха от изненада.

— Да, намира се между Мексико и Гватемала, на брега на океана — тя забеляза обърканото му изражение и добави: — В Централна Америка.

— Знам къде е Белиз — каза той сухо, с поглед, вперен в тавана. — Но не разбирам какво правя аз тук.

— Къде смятате, че би трябвало да бъдете?

— Ами... не знам — никога не се бе чувствал толкова объркан. — Аз... от Белиз ли съм?

— Не. Предполагам, че сте американец.

— Слава богу! — той въздъхна с облекчение. — Не бих искал да обидя местните жители, но имам достатъчно проблеми и без да съм

гражданин на бананова република.

— Едва ли е възможно — тя прехапа устни и отново потопа кърпата във водата. — Все още ли не можете да си спомните как се казвате?

— Не — стомахът му се бе свил на топка. Той се бореше да потисне страха, който се надигаше в него. — Що за лудост е това? Името е на езика ми. След малко ще си го спомня.

— Спомняте ли си дали имате семейство? Откъде сте? С какво се занимавате? Защо бяхте в морето през онази нощ?

Болката отново заблъска в главата му.

— Не, нищо не си спомням — каза той.

Тя отиде до нощното шкафче. Защо тази жена, създадена за удоволствия, живееше сама и спеше в спартанско тясно и неудобно легло?

— Беше на ръката ви — каза тя и му подаде ръчен часовник.

Той го взе и подсвирна от удивление.

— Струва поне тринайсет хиляди долара!

— Нима знаете цената му?

— Сигурен съм — премига той. — Мой ли е този часовник?

— Вижте надписа — посочи тя.

— Зиги? — той се намръщи.

— Познато ли ви е това име? Така ли ви наричат?

— Зиги? Приличам ли на човек, който би позволил да му викат Зиги?

— Тъй като не можете да си спомните как се казвате, нека засега да ви наричаме Зиги. А какво ще кажете за името Кетрин? То напомня ли ви нещо?

Той поклати глава.

— Която и да е тя, навярно много ме обича. Часовникът е невероятно скъп.

— Щом ви обича, навярно сега ви търси — Чериш рязко стана от леглото, където бе приседнала.

— Ако не се е удавила през миналата нощ...

Очите им се срещнаха.

— Как бихме могли да разберем какво се е случило? — попита той. — Би ли позвънила в американското посолство или на бреговата охрана?

— На Вуду Кей няма дори радио — каза тя. — Вятърът все още не е утихнал, но щом времето се оправи, ще помоля да ме закарат с лодка до Рам Пойнт. Оттам ще се обадя по телефона.

— Благодаря ти, Чериш.

— Няма за какво, Зиги.

— Зиги — повтори той без ентузиазъм. Питаше се дали не трябва да се чувства виновен за инстинктите, които се надигаха у него, докато наблюдаваше играта на сенките по алабастровата кожа на Чериш. Съществуваше ли някаква жена, жива или мъртва, която да притежава права над него? Имаше ли жена, която би се почувствала наранена, ако разбере колко приятно му беше, когато Чериш го докосваше.

— Изглеждаш уморен — прошепна Чериш и сложи ръка върху челото му. — Все още имаш треска. Пийни от отварата, която ти е приготвила баба Мартинез и ще заспиш.

Той не беше сигурен, че лекарите в САЩ биха одобрили подобно лекарство... Но не беше в състояние да се съпротивлява. Преди да се унесе в сън, се запита дали е срещал друга жена като Чериш Лав, която можеше едновременно да го успокоява и вълнува с докосването си.

Седнала на дървения стол, Чериш задремваше за миг, после се сепваше тревожно. В леглото ѝ Зиги неспокойно се мяташе, бълнуваше и от време на време отправяше гневни заплахи.

Посред нощ тя внезапно се събуди от виковете му. Той отново се опитваше да стане от леглото. Не изглеждаше в пълно съзнание.

— Зиги! — тя произнесе високо и ясно името му, макар да не беше убедена, че той ще реагира на него.

Той успя с усилие да седне. Плувал в пот и бълнуващ, пусна крака от леглото. Опита да се изправи върху болния си крак и изохка.

— Зиги! — Чериш сграбчи широките му рамене и се опита да го разтърси.

— Заекът — задъхваше се той, — заекът...

— Какъв заек? — попита тя объркано. Но след миг си спомни и, премигвайки пред абсурдността на ситуацията, рече: — Ще ти донесе заека. Ти само легни отново!

— Трябва да продължавам, да продължавам — мълвеше той.

— Зиги...

— Не! — мъжът я блъсна и тя се удари в гардероба.

Зачуди се дали да се опита да го отведе сама в леглото, или да повика някого на помощ?

Нямаше време за разсъждения. Зиги се изправи, направи няколко несигурни стъпки и се омота в чаршафа. Предугадила опасността, Чериш инстинктивно се спусна към него. Опита се да го хване, преди да се е наранил отново. Но не беше предвидила, че Зиги е едър мъж. Внезапно той се стовари върху нея и въпреки усилията ѝ тя се озова на пода, притисната под тялото му.

— Стани, задушаваш ме! — развика се Чериш. Падането явно го изтощи напълно. Той лежеше отпаднал, дишаше учестено, заровил лице във врата ѝ.

— О, Господи! — простена мъжът.

Не беше сигурна дали той съзнава какво върши. Но ужасът в гласа му разкъсваше сърцето ѝ. Какво се беше случило с този човек през изминалата нощ? Водена от инстинкта си, тя обвини ръце около него. Погали успокоително гърба му и гъстата сплъстена коса. Трябваше да го успокои, да го отведе обратно в леглото.

— Шшшт — прошепна тя. Пръстите ѝ масажираха слепоочията му. — Всичко е наред. Ти си на сигурно място. Спасен си.

Телата им бяха толкова плътно прилепнали, че тънката памучна блуза и шортите не представляваха никаква преграда между нея и влажната топлина, която се излъчваше от неговата кожа. Сякаш и двамата бяха голи и той бе разгорещен и потен от страст, а не от треска.

— Господи! Няма да оживея — гласът му бе изпълнен с непоносимо отчаяние.

Чериш го прегърна още по-силно.

— Ще оживееш, разбира се! — шепнеше тя. Вдъхваше мускусния мирис и се потапяше в топлината на неспокойното му тяло. Опита да си представи образите, които препускаха мъчително в неговото съзнание — удар с нож, болка, ужасяващи срещи със смъртта в бурната нощ. — Ти си спасен! В безопасност си — шепнеше тя в ухото му и го притискаше силно към себе си. Чувстваше се като жена от каменната ера, щастлива, че мъжът е оцелял.

Дишането му стана по-бавно и по-дълбоко. Той зарови лице във врата ѝ и тя усети наболата му брада върху нежната си кожа. Облекчение и неочакван изблик на любов я изпълниха. Той явно се

успокояваше, идваше на себе си. Ръката му, която лежеше свита в юмрук до главата ѝ, се отпусна и слезе на кръста ѝ.

— Добре ли си? — попита тя. Отговор не последва, но той премести краката и другата си ръка така, че да не лежи върху нея с цялата си тежест. Беше слаб, но все пак се контролираше. Ала докато той започваше да овладява силата си, увереността на Чериш започна да се изпарява. Почувства се като хваната в капан под тялото му.

— Зиги?

Докосването на горещите му сухи устни до ухото ѝ подейства като електрически ток. Той ги намокри с език, без да се отдръпне на косъм от нея. Влажното кадифено докосване по чувствителната ѝ кожа я накара да се извие като уплашено животно.

— Зиги?

Той нежно духна в ухото ѝ. Чериш винаги си бе мислила, че това е най-изтърканият номер. Ала сега главата ѝ се замая. Зиги зарови лице в косата ѝ и зашептя в ухото ѝ. Ръката му се движеше бавно и уверено към гърдите ѝ. Той покри с целувки слепоочието ѝ, бузите, брадичката.

Чериш почувства, че се задушаваше и пое въздух на пресекулки. Зиги обхвана гърдите ѝ и изстена от удоволствие. Топлина обля слабините ѝ и тя се притисна към тялото му.

— Да — шепнеша той. — Да! — горещият му дъх ухаеше на билките от чая, приготвен от баба Мартинез.

Чериш усети, че се изгубва в прегръдките му и в същия миг устните му жадно се впиха в нейните. После всичко се разви твърде бързо. Той простена и почувстваша възбудата му, Чериш скочи като ужилена. Изведнъж се оказа изправена до стената. Краката ѝ трепереха.

Зиги лежеше проснат на пода с все още омотани в чаршафа крака. Гърдите му се издигаха бързо. Беше силно възбуден. Устните му блестяха, подпухнали и влажни.

Двамата не откъсваха поглед един от друг. Чериш отвори уста да каже нещо, но само примига мълчаливо. Току-що беше преживяла един от най-незабравимите и притеснителни моменти в своя двайсет и девет годишен живот. Наблюдаваше лицето на Зиги. С удивление забеляза, че неприкритата чувственост бе заменена от весело настроение.

Той с усилие се изви по гръб. Гол и потен, с изранено тяло, небръснато лице, възбуден, той ѝ приличаше на разпуснат наемен войник, отдал се на сексуални удоволствия в долнопробен бордей. Тя бе решила, че е американски турист или собственик на яхта, изпаднал в беда по време на бурята. Но сега разбираше, че е възможно да се е излъгала.

— Не се тревожи — усмихна се той. — Съзнавах много добре, че го правя с теб. От самото начало...

— При дадените обстоятелства, не смятам това за комплимент. Раната ти отново кърви — хладно рече тя.

— Ще оживея! — пренебрежителното отношение към състоянието му потвърди предположението ѝ, че той е с необикновен характер. Всеки друг мъж на негово място би започнал да хленчи и да проси внимание. Тъкмо обратното, Зиги не се интересуваше от това, погледът му се плъзгаше по тялото ѝ. — Предполагам, ще трябва да се върна в леглото без твоя помощ — той вдигна въпросително вежда.

— Ще се справиш сам.

— Сега по-скоро ще ме оставиш да спя на пода, отколкото да ме докоснеш — той продължаваше да се забавлява. Чериш изпита желание да го ритне. Неприязънта ѝ нарасна, когато той заяви: — Ако това ще ти донесе известно успокоение, целуваш страхотно!

— Как смееш...

— Казвам истината! Обикновено не се възбуждам само след две-три целувки...

— Спомни ли си нещо? — попита тя. Страните ѝ поруменяха, но Чериш упорито продължи: — Как се любиш...

Лицето му се изопна. Опитваше се да догони някакво видение, спомен или мисъл от миналото си. Изглеждаше невероятно интелигентен и одухотворен.

— Само преди миг — промълви той — имах... Усещанията ми бяха познати. Докосване на жена, любовна игра... Имах чувството, че съм го правил и преди. Искам да кажа, често. Сякаш имам голям... опит в това отношение — той вдигна поглед и сериозните сиви очи отново засияха. — Какво е твоето впечатление, докторке? Изглеждах ли като човек, който знае какво прави?

— Паметта ти навярно ще започне да се възвръща, ако си почиваш — хладно отвърна тя. — Върни се в леглото! Все още имаш

треска.

— Е, щом не искаш да ми помогнеш — той въздъхна театрално.

Обзета от съчувствие, Чериш потърси убежище в малката кухничка. Затопли чая, докато Зиги ругаше, мърмореше и проклинаше в съседната стая, опитвайки да се добере до леглото.

Кой е всъщност Зиги? Как трябва да постъпя с него, питаше се Чериш.

ТРЕТА ГЛАВА

След като пи от отварата на баба Мартинез, Зиги заспа дълбоко и спокойно. Ала Чериш не можа да затвори очи. Стори ѝ се, че треската му е попреминала. Обаче нямаше никакво намерение да го докосне, за да се увери в това.

Не, Чериш не беше нито сляпа, нито наивна. Ясни ѝ бяха неговите погледи в кратките моменти, когато идваше в съзнание... „Момиче от корица на списание“ — и той я възприемаше като останалите мъже...

Чериш знаеше какво виждат мъжете в нея — едри гърди, тънка талия, дълги бедра, буйни червени коси и зелени очи, на които сякаш всичко е известно... Поради съвсем случайно и, според нея, несправедливо подреждане на хромозомите, мъжете я задиряха, преследваха, налитаха ѝ още от четиринайсетгодишна. Това тяхно поведение я бе накарало да ги намрази.

„Смисълът на живота е в любовта — казваше нейната романтична майка. — Открий мъжа, който те обича истински, и проблемите ти ще изчезнат!“ Но тя не обясни на дъщеря си как да разпознае истинските чувства. Момчетата, с които Чериш се срещаше, искаха единствено да я повалят на задната седалка на колата.

„Когато се появи истинският, ще го познаеш“ — беше ѝ казал веднъж баща ѝ.

„А как да разбера, че е той? — попита тя ядно. На деветнайсет години Чериш не вярваше, че може да получи от мъжете нещо по-мило от похотливи погледи и грубо опипване. — Как да го позная, щом не откъсва поглед от... гърдите ми?“

Разбира се, не биваше да задава такъв въпрос на баща си. Обикновено не споменаваше пред него нищо за премеждията си с мъжете, защото се страхуваше, че той ще прекара остатък от живота си зад решетките за убийство на половината от момчетата в колежа.

— Баща ти ме гледаше така, когато бяхме млади — обясни майка ѝ, когато двайсет и една годишната Чериш ѝ се оплака, че мъжете я

зятат похотливо.

— И ти се ожени за него?!

— Беше толкова романтично!

— Но, мамичко, така ме гледат всички мъже!

След този случай Чериш престана да се оплаква на майка си.

Беше вече твърде голяма, за да търси закрилата ѝ. Освен това жена, която бе нарекла дъщеря си Чериш Диър Лав, навярно беше убедена, че мъжките опипвания са мотивирани от романтични чувства, а не от напирасци хормони.

Чериш разреши своите проблеми, като се посвети на науката. Мъжът си остава мъж, каквато и да е кесията му. Но някои мъже бяха толкова погълнати от науката, че реакцията им при вида на Чериш се оказа поносима. Разбира се, налагаше ѝ се да преглъща някои неща. През последната си година в колежа влезе в часа на непознат професор, който помисли, че е мажоретка и я отпрати в гимнастическия салон. Отказаха ѝ заслужената стипендия, защото решили, че жена с нейната външност не можела да се занимава сериозно с антропология. Подобна беше историята с преподавателското място в колежа в Барингтън...

За да се откъсне от мрачните мисли, Чериш отиде в малката кухничка и се зае с домакинска работа. Затропа с чиниите и тиганите и ожесточено запомпи вода.

Добре направих, че дойдох във Вуду Кей, помисли си тя. Беше благодарна на своя научен ръководител Гримли Коридър, шеф на Института по антропология в Белиз. Ексцентричен, доста възрастен и необикновено строг, той гледаше на нея като на обикновен антрополог. Невъздържан, маниак, прекалено взискателен и неоправдано груб, той никога не бе събличал Чериш с поглед, не я бе задявал и не бе намеквал, че е прекалено красива, за да е умна.

Разбира се, Чериш бе страстна жена. Майка ѝ цял живот повтаряше колко прекрасна е любовта.

— Аз дори се омъжих за човек, който носи името Любов — казваше тя на дъщеря си. — Когато имам нужда от любов, той е до мен!

— Разбирам, мамичко...

Чериш много внимателно избра първия си любовник. Той беше срамежлив, разсеян студент по археология. Беше малко скучен и тя го

забрави само месец след като се разделиха, но той поне не я караше да се чувства като предмет за секс, преследвано животно и... „момиче от корица на списание“. Той не би се нахвърлил гол отгоре ѝ само ден, след като са се запознали... И не би се хилил без капка угризение на съвестта след такова отвратително държание.

Да, тя ще покаже на Зиги кой командва тук! Е, той сполучи в нещо, което никой друг мъж не бе успял да направи с нея — макар и случаен непознат, той я накара да се увива като луда около тялото му... Няма значение! Снощи тя бе твърде уязвима, беше уморена, а той... използваше средства, които ѝ бяха непознати. Но това няма да се повтори! Чериш има петнайсетгодишен опит с мъже, които винаги си мислят, че ще постигнат своето. Ще се справи с още един мъж, който е ранен и страда от амнезия.

Кой е този мъж? Защо не може да си спомни нищо за живота си? Коя е Кетрин? Къде плава „Дръзката дама“? Какво ще стане, ако той не си възвърне паметта?

— Къде е моят заек?

Чериш се стресна и изпусна тенджерата. Обърна се и се оказа лице в лице със своя пациент. Той стоеше до вратата на спалнята. Увил бе чаршафа около кръста си. Облягаше се върху рамката на вратата, за да не натоварва крака си. Чериш го виждаше за пръв път изправен. Впечатли я силата му. Въпреки раните и синините неговото високо и стройно тяло с изваяни мускули, стойката и маниерите му говореха за човек, който е сигурен в себе си и е убеден, че ще получи всичко, каквото пожелае.

— Събудил си се! — рече колебливо тя.

— Както дрънкаш с тези тенджери и тигани, не вярвам някой да спи на острова — отвърна той.

— О, като че ли днес си раздразнителен!

— Къде ми е заекът?

— Твоят заек?!

— Моят заек! Точно така, моят заек! — повтори той с нарастващо нетърпение. — Знам, че беше с мен, когато ме намери на брега. Къде е сега?

— Аз... — Чериш се опита да си спомни къде го е сложила.

— Да не си го изхвърлила? — той побледня от яд.

— Не е изсъхнал още — Чериш хвана заека с два пръста за ухото и му го подаде.

— Дай ми го! Как така си ми взела заека!

— Успокой се! Малко странно е мъж на твоята възраст да носи със себе си такава играчка.

— Аз не зная на каква възраст съм — напомни ѝ той, като пое заека и го изгледа с неодобрение.

— Трийсет? Или трийсет и две?

— Щом си спомня, ще ти кажа — сви рамене той.

— Все още ли не можеш да си спомниш нищо?

— Много добре си спомням миналата нощ...

Погледите им се срещнаха. На Чериш ѝ се стори, че потъва в дълбините на тъмносивите му очи. С усилие отместа поглед.

— Какво толкова има в този заек, Зиги? Той е ужасен!

— Да, ужасен е! — той го гледаше втренчено. Заекът беше висок трийсетина сантиметра, дебел, с мъхнати крака и прекалено дълги уши. Имаше бяло лице, отвратителна усмивка и евтини копчета за очи.

— Произведено в Гватемала — прочете Чериш върху размазания етикет, който висеше от ухото му. — Онази нощ ти едва си се спасил. Докато си плувал в бурята, през цялото време си стискал в ръка тази играчка. Могъл си да се удавиш заради нея. Защо си го носил със себе си?

— Нямам представа! — той разглеждаше заека, а чаршафът бавно се свличаше по бедрата му. Погледът на Чериш се плъзна по плоския корем, пъпа, бедрата...

— Какво? — попита той внезапно.

— Моля?

— Ти произнесе някакъв звук, като... Не знам точно какъв... Просто звук.

— По-добре седни! Не трябва да натоварваш крака си!

— Ще ми помогнеш ли да отида до масата? — той премига срещу нея. Чериш го изгледа с подозрение. — Обещавам, че ще се държа прилично...

— Добре — съгласи се тя със зле прикрито нежелание.

Мъжът я прегърна през раменете. Чериш обви ръка около кръста му. Пръстите ѝ усещаха горещината на гладката кожа, лекото движение на мускулите му. Тялото му ухаеше твърде приятно, като се има

предвид, че бе прекарал два дни в солена вода. Сякаш нямаше нищо общо с мъжа, който се бе държал така арогантно с нея миналата нощ.

Той внимателно седна на разнебитения стол до старата кухненска маса.

— В тази къща няма ли прилични мебели? — попита Зиги. — Леглото е на бабуни. Столовете са като везала за прослушване на безработни артисти в Ню Йорк.

— Ходил ли си в Ню Йорк? — Чериш седна срещу него.

— Ами... да! — той я погледна радостно. Очите му засияха. — Да, познавам добре Ню Йорк!

— Там ли живееш?

Той поклати глава.

— Не зная, Чериш. Съвсем ясно си представям улиците на Ню Йорк. Знам всички забележителности — Емпайър Стейт Билдинг, Световният търговски център, Центъра „Линкълн“, Таймс Скуеър, хотел „Плаза“. Има един магазин, в който продават само презервативи.

Чериш примига притеснено.

— Спомняш ли си нещо лично? Например хотела, в който си отседнал, или ресторанта, в който си се хранил? Магазинът, от който си купил нещо? Имаш ли някакви познати там? Кетрин, може би?

Той свъси вежди. Изражението му говореше, че полага неимоверни усилия да си спомни. След миг простена от болка и притисна пръсти към слепоочията си.

— Защо ме заболява така силно главата винаги, когато се опитам да си спомня кой съм?

— Не се безпокой. Чела съм за това. Нарича се психогенна амнезия.

— Не може ли без думичката „амнезия“? Звучи твърде сериозно!

— Не е загуба на паметта, а по-скоро... прикритие. Забравеното е в главата ти, в подсъзнанието. Накрая ще успееш да се добереш до него.

— Не мога ли да си спомня сега?

— Не съм специалистка в тази област — каза тя скромно.

— Чериш! — нетърпеливо настоя той.

— На страдащия от психогенна амнезия обикновено му се е случило нещо толкова ужасно и травмиращо, че се е „изключил“, за

да... За да продължи нататък. Може да е преживял природно бедствие, физическо нараняване, смърт, голяма мъка...

Зиги се взираше в раната на рамото си.

— На мен като че ли са ми се случили всички ужасии — отбеляза той.

— Случило ти се е нещо, за което съзнанието ти се е затворило. Ранили са те с нож, едва не си се удавил, преживял си бурята... А може би е имало и още нещо? Затова имаш кошмари. Информацията за случилото се е в съзнанието ти. Когато си изолирал ужаса от онази нощ, ти си изолирал и информацията.

Той помълча, преди да зададе следващия въпрос с нехайност, която не можеше да заблуди Чериш за истинските му чувства.

— И колко продължава това състояние, докторке?

— Съзнанието ти може да реши никога повече да не си припомниш събитията от онази нощ.

— До края на живота ми?

— Не зная, Зиги — призна тя. — Предполагам, в повечето случаи паметта се възвръща. Сигурно ще бъде по-лесно, ако си в позната обстановка и сред близки хора. За беда, морето те изхвърли на брега без никакви документи. Сега отивам в Рам Пойнт. Ще се обадя по телефона до посолството на САЩ в Белиз Сити и ще видя какво мога да направя. Говори ли ти нещо името „Дръзката дама“?

— „Дръзката дама“... Смея да кажа, че това ме навежда на мисли за теб, около три часа тази сутрин...

Тя се намръщи.

— Спасителният пояс е от „Дръзката дама“. Ако я открием, може би ще научим нещо за теб.

— Много окуражаващо...

— Имай предвид, че паметта ти може да се върне всеки момент — добави тя насърчително.

— Но защо си спомням толкова много неща, които не се отнасят до мен? — разсъждаваше той на глас. — Мога да изброя американските щати и повечето от техните столици. Знам цитати от Шекспир. Известно ми е, че пеницилинът се прави от плесен, Берлинската стена е съборена, а Джордж Буш няма да бъде преизбран за президент. Как е възможно да знам тези неща, а да не помня

собственото си име? Защо не мога да си спомня кой съм, какво е „Дръзката дама“ и коя е Кетрин?

Сърцето ѝ се сви от болка, когато усети отчаянието в гласа му. Прииска ѝ се да му помогне. Личеше, че той не е свикнал да се чувства безпомощен.

— Ами заекът? Какво те свързва с него? — в душата си тя се помоли играчката да не е принадлежала на дете, което се е удавило в бурята.

— Не зная — той преметаше играчката в ръцете си. — Когато се събудих, първата ми мисъл беше за него. Боях се да не го загубя. Защо ме е грижа какво ще се случи с проклетия заек?

— Възможно ли е заекът да е принадлежал на човек, който ти е близък? — попита тя със свито гърло.

— Никога не бих подарил толкова грозно нещо на човек, който ми е близък! Знаем какво имаш предвид. Ако имам деца, сигурно им купувам играчките от „Шварц“.

— Дали можеш да си го позволиш?

— Ако не мога, едва ли си е заслужавало да се боря, за да оцелея през онази нощ. Не, Чериш, няма съмнение, че съм богат.

— Щом казваш, значи е така, Зиги — тя сподави смеха си.

— Носех часовник за тринайсет хиляди долара — напомни ѝ той.

— Но не можеш да кажеш със сигурност, че е твой.

— Да не искаш да кажеш, че съм го откраднал?

— Ще отида да проверя дали някой рибар ще може да ме закара с лодка до Рам Пойнт — смени темата тя.

— Ти не отговори на въпроса ми!

— А ти ще трябва да се изкъпеш и избръснеш — тя се изправи.

Когато минаваше покрай него, той сграбчи ръката ѝ и я притисна до бузата си с изненадваща сила за болен и слаб човек.

— Е? — изразителните му очи бяха станали стоманено студени, а ужасната рана върху дясната част на лицето му и синините около лявото око му придаваха страховит пиратски вид.

Докосването му я развълнува. Чериш усети тръпката, разтърсила тялото ѝ.

— Не знам какво да мисля — каза тя шепнешком. — Възможно е да си богат и известен американец, нападнат от трафиканти на

наркотици или пирати от залива. Или пък — тя повдигна рамене. — Не знам, наистина. В панталоните ти нямаше нищо.

Не откъсваха поглед един от друг. Пръстите му се отпуснаха и погалиха ръката ѝ. Чериш сведе поглед. Чаршафът едва покриваше слабините му и оголваше бедрата и корема. Зиги излъчваше сила, топлина и неприкрита сексуалност, която я покори. Той внимателно протегна болната си ръка и хвана китката ѝ.

Лицето му отново се преобрази и очите му дяволито заблестяха.

— Нямало нищо в панталоните ми ли? Мога да ти докажа, че това не е вярно!

Тя беше като парализирана от знойната страст в погледа му, от недоизказаното обещание на неговото докосване. Едва успя да си поеме въздух, за да проговори:

— Как... Как можеш да мислиш за секс в такъв момент?

Той сведе глава към нея. Здравата му ръка обгърна талията ѝ.

— Може би съм бил винаги такъв... Но честно казано, струва ми се, че нещо в теб ме кара да се държа така, докторке.

Тя въздъхна и се отдръпна. Зиги стисна зъби и едва преодоля импулса да я последва.

На безопасно разстояние от него Чериш свъси вежди. Беше обидена, наранена и по-изкушена, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Не желая да те предизвиквам — каза тя.

— Разбрах — примири се мъжът и се отпусна на стола. Погледът му се плъзна по разкошната коса, пристегнатата с панделка, обикновените шорти и фланелка в цвят каки, обувките без ток. — В теб има нещо, което ме кара да забравя, че сам слаб и ранен — той вирна глава и добави: — А очите ти говорят, че и ти понякога забравяш това.

Не ѝ се наложи да търси отговор, защото в този момент пристигнаха баба Мартинез и Люк.

— Радвам се, че най-после се събуди — усмихна се баба Мартинез на своя пациент. — Как се чувстваш?

— Доста по-добре.

— Спомни ли си как се казваш? — попита момчето.

— Решихме, че името ми е Зиги.

— Хубаво име! — Люк беше доволен.

— Върши работа — отвърна Зиги без ентузиазъм.

— Спомняш ли си нещо друго? — попита баба Мартинез.

— Не — той хвърли поглед към момчето. — Защо му беше нарисувала кръст на челото? Сигурно мислиш, че злите сили са откраднали паметта ми?

— Кой знае... — бабата подреждаше храната, която бе донесла за него. — Може да си видял злите духове в лицето. Уплашил си се и си захвърлил паметта си в морето.

— Трябва да тръгвам — обади се Чериш. — Ще отида до Рам Пойнт, за да се обадя по телефона на професор Коридър и в американското посолство.

— Известно време Зиги няма да може да пътува — рече баба Мартинез.

Сигурно беше права, но Чериш искаше да се отърве от него при първа възможност. От погледа му разбра, че той е отгатнал мислите ѝ. Тя грабна чантата си и бързо излезе.

Зиги не си спомняше кога се е хранил за последен път, ала умираше от глад. Лакомо се нахвърли върху яденето, което бе донесла възрастната жена.

След като се почувства сит, изпи и силното кафе. Побъбри с чернокожото момче, което го гледаше като хипнотизирано. Откри, че умее да насочва разговора към темите, които го интересуват.

— Докторката ли? Ами тя е тук от половин година — информира го Люк. — Сигурно ще остане още две.

— Тя има ли си приятел?

Люк направи гримаса.

— Не. Тя е сериозно момиче. Пише си и говори по телефона само с професор Коридър. Той е шефът ѝ.

— Я да видя какво става с конците — докато баба Мартинез разглеждаше рамото му, Зиги забеляза, че раната е защитена с лилави конци.

— Сега лилавото ли е на мода? — попита той шеговито.

— Кажй на докторката да почисти раната, преди да си легнеш довечера — нареди старицата. Усмихна се на някаква своя мисъл и добави: — На нея ѝ е нужен мъж в живота.

— Защо се интересуваш толкова много от докторката? — попита Люк.

— Ами няма за какво друго да мисля. Нали знаеш, че не мога да си спомня нищо за себе си.

— Люк ще стои днес при теб, защото Чериш няма да се прибере скоро — каза баба Мартинез — той ще изпере чаршафите и ще ги простре да изсъхнат, за да ти е приятно да спиш в тях довечера.

— Иска ми се и аз да съм чист като чаршафите — заяви Зиги. — Докторката май каза нещо за душ?

— Зад къщата е — рече Люк.

— А след това ще се заема с вестниците. Може да прочета нещо, което да задейства паметта ми — каза Зиги. Но беше почти сигурен, че нещата, които му бяха необходими, за да възвърне паметта си не бяха във вестниците, а някъде дълбоко в подсъзнанието му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чериш се прибра по тъмно, уморена и изнервена. Надяваше се да намери Зиги дълбоко заспал. Не искаше да обсъждат тази вечер оскъдната информация, до която се бе добрала по телефона.

Когато приближи до дома си, видя, че цялата къща е осветена от газови фенери. Учудването ѝ премина в раздразнение, когато дочу мъжки гласове и смях. Отвори със замах вратата, пристъпи вътре и се препъна в куцото куче на Питър Саки. В кухничката се бе събрало половината от мъжкото население на Вуду Кей.

— Докторката си дойде! — извика радостно Люк.

— Заповядай, докторке — покани я Питър Саки, красив млад рибар. Всички момичета в селището бяха влюбени в него.

Кухничката беше силно задимена. От мъжете лъхаше на ром.

— Какво става тук? — попита тя.

— Момчета, покажете, че сте кавалери — смъмри ги Зиги. — Поканете докторката да седне!

Десетина мъже скочиха едновременно, за да ѝ отстъпят столовете си. Чериш най-после откри с поглед Зиги. Обут в летни къси панталони, взети без разрешение от гардероба ѝ, той се бе изтегнал в хамак, който се бе появил по необясним начин в дома на Чериш. На масата бяха разхвърляни карти, пари и мръсни чаши.

— Откъде се взе този хамак? — попита тя.

— Направихме го от стари мрежи — обясни уважаваният рибар Даниъл Никълъс.

— Защо сте го вързали в кухнята? Човек не може да мине!

— Ами на Зиги му беше лошо и го болеше глезена. Трябваше да си легне и... — зае се да обясни Люк.

— В спалнята има чудесно легло — Чериш се взираше гневно в невинно усмихващия се Зиги.

— Той не харесва онова легло, докторке — обади се Питър. — Не го карай да спи в него.

— Аз ли го карам да спи в леглото ми?! — Чериш се вбеси. — Той беше почти мъртъв, когато го открих на плажа. Отстъпих му леглото си, а аз спях на дървения стол!

— Защо тогава се сърдиш, че сме вързали хамака за Зиги. Той стига от него до картите на масата. А ти ще можеш да си спиш в леглото! — добросърдечно се усмихна Питър.

Чериш усети, че ѝ причернява.

— Зиги прочете вестниците — каза Люк. — Изкъпа се, подремна, обядва и пак подремна. Стана му скучно...

Зиги беше самата невинност. Чериш искаше да му каже, че номерът няма да мине, но Даниъл взе думата преди нея.

— Ние свършихме работата си и Зиги ни покани тук. Научи ни да играем покер.

— Комар? — извика потресена Чериш. — Играли сте комар?

— Виж какво, докторке — Зиги се намести в хамака. — Като че ли представата ти за нашето малко забавление е доста погрешна...

— Колко спечели? — нападна го тя.

— Не знам. Играем с белизки пари, а аз не ги познавам.

Чериш се взря в купа банкноти пред Зиги.

— Това са около петдесет белизки долара — пресметна тя.

— Много ли е или малко? — попита той.

— Върни парите! — нареди тя.

Зиги примирително сви рамене и подаде парите. Другите шумно възразиха, но Чериш вдигна ръце и ги накара да замълчат. Реши да ги отпрати, за да разговаря насаме със Зиги.

— Съжалявам, че се налага да разваля компанията. Уморена съм и искам да спя.

— Лека нощ! — каза Питър и седна отново на стола си. Останалите мъже го последваха. Чериш въздъхна безпомощно.

— Момчета, докторката иска да си отидете — каза Зиги.

— О, така ли! — Питър се изправи. — Извинявай, докторке! — той повика кучето и си тръгна, като махна вяло с ръка за довиждане. Останалите го последваха.

— Как посмя да направиш това? — гневно рече тя, когато останаха сами.

— Какво съм направил? — невинният му поглед я вбеси.

— Как посмя да влееш отрова в тази уникална култура? Гримли ще побеснее, когато разбере!

— Кой е Гримли?

— Моят шеф, Гримли Коридър... Представяш ли си как ще се отрази това на моето изследване върху техния начин на живот?

— О, стига, Чериш! Сериозно ли мислиш, че тези мъже никога през живота си не са играли покер?

Тя не отговори. Наведе се над печката, където къкреше яденето, донесено от баба Мартинез, и попита през рамо:

— Днес успя ли да си спомниш нещо?

— Нищо важно — той изглеждаше обезсърчен. — Но когато взех в ръце тестето карти, изведнъж... Гледай!

Зиги стана от хамака, седна до масата и събра картите. Красивите му ръце с дълги пръсти започнаха да размесват, секат и раздават картите с бързината на фокусник или крупие. С ловки движения той ги обръщаше ту с лице, ту с гръб, сякаш бе правил това през целия си живот. Стомахът на Чериш се сви. Това отговаряше на информацията, която бе успяла да научи през деня.

— Много ли ги лъга тази вечер? — попита тя.

Той разглеждаше учудено ръцете си.

— Не беше нужно да ги мамя. Дори нарочно загубих няколко пъти.

— Но ти... Да не би да си изкарваш парите с игра на покер?

Той сви рамене. Лицето му придоби далечно и тъжно изражение.

— Не ми се вярва... Обаче знам ли? Аз... Сега си представям едно казино. Крупиеето говори на френски — той затвори очи, опитвайки се да продължи спомена.

— Къде се намираш? — попита Чериш шепнешком с надежда, че споменът ще подскаже нещо важно за миналото му.

Зиги остави картите и зарови пръсти в косата си.

— В едно много елегантно заведение — той опитваше да се съсредоточи върху спомена. — Някъде в чужбина... Келнерите говорят на френски. Жените също...

— Ти говориш ли френски? — попита Чериш.

— О, да, много добре — отвърна той на френски, след което учудено вдигна глава и примига. — Господи, та аз говоря френски!

— А други езици? Испански например?

— Не зная... Кажеш нещо на испански!

Чериш зададе някакъв въпрос на испански, ала мъжът я погледна недоумяващо.

— Попитах те дали си гладен — поясни тя.

— Изглежда не говоря испански. Знам само френски и достатъчно немски и италиански, за да поухажвам някоя жена — той отново премига изненадано и впери поглед в Чериш. — Нямам представа откъде ми хрумна да го кажа.

— Може би си употребявал често тази фраза — тя не успя да съдържи усмивката си. — Къде си научил френски достатъчно добре, за да играеш комар, и немски и италиански, колкото да преследваш жените?

Той се намръщи. Опитваше да си спомни. На светлината от фенера наболата брада му придаваше страховито изражение. Но когато зарея поглед в далечината сивите му очи се изпълниха отново с объркване и несигурност. Изглеждаше тъжен, изоставен и самотен в чуждия, непознат за него, свят. Чериш, която допреди миг беше готова да го удуши, усети неочакван прилив на съчувствие. Зиги полагаше наистина неимоверни усилия, за да се добере до своето минало.

Гневът ѝ премина като вълна, достигнала брега. Зиги бе прекарал сутринта в компанията на десетгодишния Люк и зеещата в паметта му празнина се бе оказала непоносима. Изпитал бе нужда да се избави от кънтящата празнота на миналото и бе организирил играта на покер в къщата на Чериш. Тъй като той постоянно я предизвикваше с дръзки подмятания и прекалено активно либидо, до този момент тя не бе осъзнала колко изплашен се чувства. А може би се държеше така, за да отвлече вниманието ѝ: човек като него не би признал, че една жена е завладяла сънищата му.

Чериш се зае да почисти кухнята. Заобиколи хамака и отвори прозореца, за да проветри. Слава Богу Зиги не пушеше или не си спомняше за такъв свой навик. Тя натрупа мръсните съдове в мивката. Прибра и чашата на Зиги.

— Хей, стой! — възрази той.

— В това състояние не трябва да пиеш — каза строго Чериш.

— Откъде знаете това, доктор Лав? — попита мъжът.

— Баба Мартинез ти е предписала супа, а не ром — тя сипа в чинията от бульона и вареното ястие, приготвено по рецепта на

племето гарифуна, и му я поднесе.

— Не съм гладен — изръмжа Зиги. — Само две неща могат да ми подействат добре сега, но ти вече заяви, че не мога да ги получа...

— Никакъв ром, Зиги. А що се отнася до покера...

— Нямам предвид покера...

— Тогава кое е второто, което може да те накара да се почувстваш по-добре?

Недвусмисленият му поглед събуди у нея силно желание. Не си бе представяла, че един мъж може да накара сърцето ѝ да блъска бясно в гърдите само като я погледне. Очите на Зиги потъмняха, изпълнени с неизречени обещания. На чувствените му устни се появи лека усмивка. Чериш отстъпи назад, задъхана. Слава Богу, че навехнатият глезен пречеше на Зиги да я преследва из стаята.

— Не! Повече никакво... хм...

— Никакво ухажване, така ли? — подсказа ѝ той.

— Да! — кимна тя. — Разбрахме се, нали?

— Не съм се съгласил — заяви той дрезгаво.

— Ти си гост в дома ми. При това неканен — припомни му тя.

— Чериш!

Той протегна ръка към нея. Безмълвната му покана беше ясна. Но Чериш не помръдна и той с въздишка се отпусна на стола.

— През целия ден бях сам, единствено момчето ми правеше компания... Не можах да си спомня нищо за себе си. Затова пък мислих за теб, Чериш. Защо една толкова красива жена е дошла да живее в този пущинак? Защо целувките ѝ са изгарящи от желание, а тя спи сама?

Чериш се изчерви от срам. Когато го целуваше, наистина ѝ се струваше, че я разкъсва неистово желание.

— Ти не знаеш нищо за моя начин на живот... — започна тя.

— Затова поразпитах. Тук се знае всичко за всеки. Пристигнала си преди шест месеца, а още нямаш любовник — в погледа му имаше учудване. — Защо, Чериш? Във Вуду Кей има много привлекателни мъже! Не вярвам да страдаш от расови предрасъдъци...

— Аз изучавам живота на племето гарифуна във Вуду Кей — заяви тя възмутена. — Не мога да си позволя сексуални контакти с тях! Ако го направя, изводите ми няма да бъдат безпристрастни, а научната ми репутация...

— Разбрах също, че не си кореспондираш с никакви мъже от Щатите — продължи Зиги. — Един мъж би чакал жена като теб, но такъв няма... Не разбирам, Чериш. Какво ти се е случило?

— Как смееш да ми задаваш толкова лични въпроси?

— Поглези ме и ми отговори — опита се да я склони той. — Нали съм ранен.

— Трябваше да те хвърля обратно в морето на рибите!

— Защо живееш като монахиня? — настоя той.

— Коя е Кетрин? — на свой ред го нападна тя.

Зиги леко настръхна, след това се усмихна тъжно.

— Предавам се!

— Изяж си супата!

— Вкусно е! — заяви той, след като опита от бульона. — Бабата е добра готвачка.

— Баба Мартинез познава много билки и разбира от медицина. Храната, която ти приготвя, има специални лечебни свойства, които ще ти помогнат да се изправиш отново на крака — тя разтребваше кухнята, внимателно избягвайки погледа му.

— Пилешка супа — установи Зиги след втората лъжица. — Най-доброто лекарство по цял свят!

— Не е пиле.

— Вкусът е точно като на пиле.

— Харесва ли ти?

— Аха! От какво е?

— От уаула.

— Някаква островна птица?

— Не — започваше да ѝ става забавно.

— От какво е тогава?

— От боа.

Той се задави. Кашлицата му беше толкова силна и продължителна, че Чериш трябваше да го удари силно по гърба няколко пъти.

— Искаш да кажеш, че ям змия?

— Тя е студенокръвно животно и ще ти помогне срещу треската — поясни Чериш с усмивка.

— Трябваше да ме предупредиш! — той бутна чинията настрана.

— А ти не трябваше да разпитваш хората за моя личен живот!

Той я изгледа гневно, въздъхна и се облегна на стола.

— Хайде да сключим примирие! Чувствам се изтощен.

— Нищо чудно — смъмри го тя. — Изобщо не се държиш като болен...

— Не си спомням как се прави това...

— Зиги, не е нужно да ядеш месото на змията, но трябва да изпиеш бульона.

— В никакъв случай! Той също е от змия... Мразя змиите!

— Как разбра? Искам да кажа, спомни ли си нещо за тях, или изведнъж реши, че не ги обичаш?

— Ами просто знам, че ги мразя. Както мразя операта, политиката и данъците. Обичам кашмирските пуловери, спортните коли, музика в стил реге, китайска кухня и баскетбол.

— Изобщо всички прекрасни неща в живота — заключи тя.

— Моля те, махни тази гадост оттук! — той беше прежълтял.

— На вашите услуги, господине! — опита се да повдигне настроението му тя.

— Почакай! — той хвана ръката ѝ. — Това ми е познато! Начинът, по който отнасяш чинията... Аз съм в ресторант...

— Как се казва?

— Не знам. Има бели покривки и сребърни прибори... — пръстите му се стегнаха около китката ѝ. — С мен има още някой — той се вираше с невидящ поглед в бульона.

— Мъж или жена?

— Жена — каза той, след като размисли.

— Как изглежда?

— Носи диаманти. Бижутото е дискретно. Но камъните са скъпи.

— Представяш ли си лицето ѝ?

Той поклати глава.

— Кетрин ли е?

— Тази жена е — той замълча и въздъхна. Пусна ръката ѝ и разтърка чело. — Всичко изчезна.

— Скъп ресторант, жена с диаманти... Сигурен ли си, че се е случило с теб?

— Не съм сигурен, разбира се! — раздражено рече той. — Как бих могъл да бъда сигурен? Не знам дори как се казвам...

— Тези проблясъци в паметта ти... приличат повече на фантазии, отколкото на спомени. Луксозни заведения, красиви жени, келнери, които говорят френски. Не е невъзможно да са твои спомени, но все пак има вероятност...

— По-приятно ли щеше да ти бъде, ако в паметта ми се появят проблясъци за апартамент без топла вода, купони за храна?

— Не! Във Вуду Кей ще ти е трудно да си спомниш своя предишен живот, защото тук няма нищо, което да ти е поне малко познато. Всеки човек мечтае за богатство и романтика. Не бих искала фантазиите ти да се смесят с възвръщащата се памет.

Той не изглеждаше особено впечатлен от разсъжденията ѝ.

— Ти каза, че когато си ме открила, съм бил облечен в дрехи, които изглеждали скъпи, въпреки окаяното им състояние. А часовникът — той повдигна лявата си ръка — струва колкото тримесечната заплата на най-високоплатен брокер...

— Да, ако е истински... За него поне знаем, че е подарък от Кетрин... Аз също съм мислила по тези въпроси.

— Добре, приемаме, че аз съм беден моряк, който обича плюшени играчки, носи дрехи втора употреба и фалшиви часовници. Доволна ли си?

— А ти мислиш ли, че е по-логично да приемем, че си милионер и любовницата ти те очаква, обкичена с диаманти, на френската Ривиера.

— Мислех, че ще сключим примирие — напомни ѝ той.

Чериш сведе глава и измърмори, че е съгласна. Той изглеждаше изтощен, но въпреки това бе невероятно предизвикателен!

— Какво казаха от посолството? — попита уморено Зиги.

— Не научих кой знае колко — започна предпазливо Чериш и седна срещу него. — Чаках двадесет минути, докато ги набера и още толкова, за да намерят кой да ми отговори. Обясних им какво се е случило с теб. Обадих се отново след няколко часа, за да могат да направят проучване. Според тях до този момент никой не те е потърсил. Няма сведения за американка на име Кетрин или за други хора с неизяснена самоличност, които да са изхвърлени на брега през последните дни.

— Разбирам — той за пръв път не се шегуваше.

— „Дръзката дама“ е регистрирана на името на Майкъл О’Грейди, американски гражданин — тя се зачуди как да продължи. — Това име познато ли ти е?

— Мисля, че не го познавам. Не мога да си спомня.

Преди да продължи, Чериш пое дълбоко въздух.

— Има доста дебело полицейско досие. Но само веднъж е излежал цялата си присъда.

— И аз познавам такъв човек?! — недоверчиво попита той.

Тя смело срещна погледа му.

— Ти носеше спасителен пояс, на който бе изписано името на неговата яхта.

— Възможно ли е да се влезе във връзка с О’Грейди, за да ме разпознае?

— Не, за съжаление. Преди известно време е бил пак в затвора, но избягал и от три месеца не знаят нищо за него.

— Страхотно! — Зиги се поизправи на стола, после очите му се разшириха от изненада. — Почакай! Да не мислиш, че аз съм този О’Грейди?

— Мина ми през ум. Но ти не отговаряш на неговото описание. Той е рус със сини очи.

— Слава богу — въздъхна Зиги. — Имаш ли да ми кажеш още нещо?

— И то не води до никъде — предупреди го тя. — Посолството на САЩ не желае да поеме отговорност за човек с неидентифицирана самоличност, който не може да докаже, че е американец. Ако паметта ти не се възвърне скоро, казаха да отидем в посолството, за да ти вземат отпечата̀ци от пръстите. Възможно е да си бил в армията...

— Или в затвора?

Тя сви рамене.

— Техният съвет е да почакаш, докато се почувстваш по-добре, и да дадеш възможност на паметта ти да се възвърне.

— С една дума, засега ти оставаш вързана с мен.

Тя се почувства виновна, защото точно това си бе помислила. Но звучеше неучтиво и Чериш се опита да поизглади впечатлението:

— „Вързана“ не е точната дума...

— Каза ли на твоя шеф? — тя кимна и Зиги продължи да я разпитва. — Той навярно ти е препоръчал да се отървеш от мен?

— Той се интересува единствено как върви научната ми работа — всъщност Гримли беше доста рязък: „Два дни! Как си могла да изгубиш два дни за някакъв тип без име! А сега отново губиш време, защото си отишла в Рам Пойнт! Да не мислиш, че гарифуните ще напишат изследването вместо теб? Връщай се и се захващай за работа, доктор Лав!“

— Според него аз съм опасен — предположи Зиги.

— Да, но не за мен, а само що се отнася до проучванията ми. Гримли е маниак по отношение на работата си. Изобщо няма да си даде труд да мисли за теб, ако не принадлежиш към някаква изчезваща култура. Дори за мен е трудно да го разбере, но той е един от най-уважаваните учени в света. Отношението му към теб, както и към всички останали, не е лично.

Зиги се усмихна широко.

— Да, и сестра ми е същата... — произнесе той и челюстта му увисна от изненада. — Сестра ми?!

— Какво каза? — Чериш скочи развълнувано. — Значи имаш сестра? Разкажи ми за нея!

Леко накуцвайки, той се отдалечи от масата. Беше обзет от силно вълнение.

— Аз... имам сестра! Тя е... По дяволите, не знам каква е тя! — той удари с юмрук по стената.

— Успокой се! Не насилвай паметта си!

— Като стана дума за високоуважавани учени и изследователска работа, изведнъж си спомних за... Дявол да го вземе, как ѝ беше името? И как изглежда?

Повече спомени не се появиха. Ако Зиги продължаваше да насилва паметта си, щеше да си докара отново ужасното главоболие.

— Легни си — подкани го тя. — Много си уморен и няма да можеш да си спомниш нищо повече тази вечер.

— Защо съм бил на „Дръзката дама“? Къде е тя сега? Защо... — болката в главата го прониза и той затвори очи. — Господи! — простена отчаяно.

Чериш го поведе към хамака, като му шепнеше успокоително. Каквото и да бе миналото на Зиги, той правеше всичко възможно, за да си спомни кой е, но жестоката болка го връхлетяваше всеки път, когато мисълта му стигнеше до нощта и бурята.

Той се отпусна по гръб в хамака. Въжетата бяха доста груби за неговите многобройни рани и синини, но един поглед към лицето му бе достатъчен за Чериш да разбере, че болката в главата и тревожните мисли затъмняват всички по-маловажни неудобства.

Тя натопа кърпа в студена вода и я постави на челото му. В редките моменти, когато ѝ позволяваше да надникне отвъд стената на острия му език и подигравателното отношение, Чериш не можеше да игнорира топлата нежност, която изпълваше сърцето ѝ. Той беше уязвим и безпомощен и тя трябваше да му помогне, да го успокои.

Той промълви нещо несвързано. Лицето му бе станало мораво от напрежение. Имаше опасност треската отново да го повали и кошмарите да започнат пак да го измъчват.

— Зиги, трябва да лежиш спокойно — прошепна тя и отметна косата от челото му.

Той преглъщаше мъчително.

— Не мога... Аз... — неочаквано сграбчи ръката ѝ като в менгеме и прошепна дрезгаво. — В бурята има някой... Някой, който желае смъртта ми!

— Защо? — прошепна тя.

— Не зная... — гласът му беше пресипнал. Опитваше се да разбере кой се крие в пещерата на неговия страх. Тялото му трепереше пред безименната опасност в тъмнината. Зиги дръпна Чериш към себе си. — Не си отивай — прошепна той.

Тя потръпна от страх и в същото време от желание.

— Не бива... Рамото ти...

— Не си отивай! — настоя той и я привлече към себе си неочаквано силно. Чериш усети аромата на тялото му. Краката ѝ се оплетоха в неговите, топлината на голите му гърди прогори блузата ѝ, а грубата материя на шортите му се плъзна по бедрата ѝ. Наболата му брада одраска нежната кожа на шията ѝ.

— Ще ти причиня болка...

— Напротив — ръцете му я обгърнаха. Явно полагаше усилия, за да се овладее, ала гласът му издайнически потрепери: — Не е нужно да останеш през цялата нощ. Само... за малко. Докато заспя.

Молбата беше тъй неприсъща за него и Чериш се съгласи, без да се замисли. Тя се настани така, че на него да му е удобно в увисналия

хамак. Молеше се възетата на старата рибарска мрежа да издържат тежестта на двамата.

Въпреки възбудата и вълнението Зиги заспа само след няколко минути, склонил глава на рамото ѝ. Чериш не се отдръпна. Обвил ръка около кръста ѝ, без да помръдне, той спа до малките часове на нощта. Беше комично, че след като най-после успя да я съблазни в леглото си, вместо да се възползва от това, той спеше като изтощено кученце. Но неговата уязвимост съвсем не е смешна, каза си Чериш.

Да, между тях наистина съществуваше магията на привличането. Но флиртуването и съблазняването явно бяха втора природа на Зиги. Изглежда му бе по-лесно да прави намеци и предложения, отколкото да я моли за помощ. От научна гледна точка това бе логично: той беше много привлекателен мъж и вероятно повечето жени, които бе срещал в живота си, го бяха насърчавали в сексуално отношение. Разбира се, трябваше да се имат предвид също така неговата семейна среда, социално положение, възрастова група... Много ѝ се искаше да го поразпита за тези неща.

Когато той се премести по-близо до нея, Чериш неволно въздъхна. Опря буза в гъстата му коса. Да, можеше да привикне да спи по този начин... Неспособността на Зиги да се подчини на ограниченията подсказваше, че той е бунтовник по дух. За съжаление, това качество не беше несъвместимо с подозрението, че се е движел в престъпни среди.

Когато чу за престъпника Майкъл О'Грейди, на Чериш ѝ стана зле. След това разбра, че физическото му описание не отговаря на външността на Зиги и от облекчение отново ѝ се зави свят. Но Зиги можеше да е сред приятелите на О'Грейди и нищо чудно да се окаже дори по-опасен от него... Кой желаше смъртта на Зиги? Кой го бе ранил с нож и го бе хвърлил през борда на „Дръзката дама“ в бурята?

Чериш беше доста объркана. Но най-важното в момента беше Зиги да си възвърне паметта. Служителите в посолството я бяха предупредили, че няма големи шансове той да бъде разпознат само по отпечатъците от пръстите. Твърде малка бе вероятността да е служил доброволно в армията. Чериш не искаше да мисли какво би станало, ако се окаже, че това са отпечатъци на престъпник... Но тя трябваше да узнае кой е той!

„Някой желае смъртта ми.“

Тези думи щяха да я преследват, докато не разгадаеше мистериозните обстоятелства около неговата поява във Вуду Кей.

ПЕТА ГЛАВА

Събуди го миризма на прегорели яйца и кафе. О, Боже, кой е пуснал пак сестра му Клоанс в кухнята? Това момиче така и не можа да се научи да готви. Но веднъж в годината, на рождения ден на баща му, всички се преструваха, че тя наистина може да приготви закуска.

Рожденият ден на баща му? По дяволите, отново бе забравил за него. Кетрин трябваше да му напомни, че днес е рожденият ден на баща му!

Беше твърде рано за ставане. Той зарови глава във възглавницата. Нещо мъхесто докосна носа му. Той лениво повдигна клепачи. Насреща му се хилеше отвратителен розов заек. Зиги скочи уплашено. Хамакът се залюля и мъжът се строполи на пода.

— Зиги, удари ли се? — Чериш влетя през отворената врата.

Зиги изръмжа и закри с ръка очите си.

— Слънцето е прекалено силно — оплака се той.

— Добре ли си? — Чериш клекна до него. От косата ѝ се стичаше вода.

— Цялата си мокра — каза той.

— Миех си косата на двора. Не исках да те събудя...

Възможно ли бе една жена да изглежда толкова добре в избеляла и провиснала фланелка, с коси в сапунена пяна и зачервено от напрежение лице? Прииска му се да я целуне, да я докосне, да свали дрехите ѝ... Да сподели с нея сънищата и страховете си.

— Как е попаднал заекът в леглото ми? — попита той.

— След като ти заспа, станах. Реших да почистя къщата. По едно време ти отново стана неспокоен. Питаше къде е заекът и не можа да се успокоиш, докато не ти го дадох.

Зиги си спомни, че бе заспал в обятията ѝ. Испита необичайно чувство на срам.

— Закуската ли мирише така? — промени той темата.

— Да, аз тъкмо — тя се спусна към печката, пръскайки около себе си сапунена пяна. — Как можах да ги забравя!

— Това ми е познато — той се взираше в тигана. — Миризмата... Знаеш ли преди малко сънувах, че... Мисля, че имам или някога съм имал семейство.

Тя мълчеше. Водата се стичаше на струйки по бузите ѝ, по врата...

— Семейство? Искаш да кажеш жена и деца?

— Не. Имам родители, сестра и Кетрин. Да, наистина има Кетрин в моя живот.

— Съпруга? Любовница? Леля?

Той безпомощно сви рамене и зарови пръсти в косата си.

— Нямам представа.

— Е, сега поне знаеш, че имаш семейство, което се тревожи за теб и ще започне да те търси.

— Може би — дали семейството му наистина щеше да го потърси? Какъв син и какъв брат бе той? Не трябваше да възлага големи надежди...

— Ще си спомниш още неща — опита се да го утеши тя. — Това е само началото.

Той гледаше чувствените ѝ устни, миглите, удавени в сапунена пяна.

— Много си бяла. Не ходиш ли на плаж?

Тя се изненада от неочаквания обрат на разговора.

— Не се излагам на слънце, защото съм червенокоса. Винаги нося шапка. Иначе почервениям като рак.

— Имаш хубава кожа, с цвят на перла.

— О, благодаря ти, Зиги!

Тя се изчерви. Сведе очи; страстните зелени очи, които винаги я издаваха. Нима мислеше, че може да избяга от собствената си природа? Колкото и да си даваше вид на безчувствена интелектуалка, очите ѝ излъчваха страстен темперамент. Понякога те светеха с топлина и нежност, които Зиги вече познаваше. Друг път бяха изпълнени със състрадание. Както миналата нощ.

При мисълта за миналата нощ Зиги отново изпита срам. Спомни си как трепереше и плачеше като малко дете в нощта и молеше Чериш да остане при него. Не я беше ухаждал, не я беше спечелил като мъж. Страхуваше се да остане сам в тъмнината, тя бе видяла неговата слабост и го беше утешила... За първи път се чувстваше така ужасно

на „следващата сутрин“. Защо не бе стиснал зъби? Защо си бе позволил да хленчи? Защо не беше я любил? Между тях се беше случило нещо много по-интимно от обикновен секс и това го притесняваше.

Чериш продължаваше да избягва погледа му. Опитваше се да извади прегорелите яйца от тигана. Той би дал всичко на света само да можеше да се престори, че снощи не се бе случило нищо особено. Но Зиги знаеше, че трябва да се изправи смело пред фактите и пред тази жена, да я успокои, макар да не бе в състояние да намери успокоение за себе си.

— Чериш, снощи... Искам да кажа — той стисна зъби. Какво става с него тази сутрин? Та той винаги бе успявал да се справи в подобни ситуации! Тази мисъл го стресна. Той почака, но не последва друг спомен от миналото му.

— Слушам те — Чериш се извърна и погледите им се срещнаха. За негова изненада тя изглежда се забавляваше. Не му се присмиваше. От нея се излъчваше нежност, а усмивката ѝ бе мила. Зиги не се почувства обиден от искрицата в очите ѝ. Но тя определено се смееше на нещо. Това го обърка и той забрави думите си.

— По-добре ли се чувстваш? — попита тя.

Той кимна и се опита да продължи:

— Искан да кажа... Съжалявам за снощи!

— Няма за какво да се извиняваш. Имаш и по-ужасни черти на характера...

Словоохотливостта го бе напуснала. Може би щеше да се почувства по-добре, след като си изпие кафето.

— Върви да си измиеш косата, докторке! Аз ще се оправя със закуската.

— Ще я дадем на кучето на Питър. А баба Мартинез сигурно ще измисли нещо за теб.

— Ще отида да я попитам.

— Не трябва да ходиш, кракът ти е болен. Зная, че бездействието не ти се отразява добре. Изглежда не си свикнал да стоиш на едно място. Щом оздравееш, ще можеш да обикаляш острова, колкото искаш. Но сега недей! — погледът ѝ пробяга по стройното му тяло и той се запита дали ѝ харесва. В този миг единственото му желание бе да остане сам.

Що за човек съм аз всъщност, питаше се Зиги. Постоянно протестиращ, непредсказуем, с променливи настроения? Или причината да се държа така е тази жена? От друга страна, бил съм на косъм от смъртта и е естествено сега да се държа малко странно.

Неясните образи от неговия предишен живот, които започваше да си спомня, изпълваха мислите му. Искаше да пробуди още спомени. Не можеше да мисли за нищо друго. Опитваше да си спомни приятни неща, които нямаха нищо общо с ужасната нощ и не предизвикваха в съзнанието му кошмарна болка и уплаха.

Сутрешният спомен беше предизвикан от миризмата на прегорелите яйца. Появи се нещо съвсем простичко — мисълта за сестра му и баща му. Едно от онези неща, които му бяха необходими, за да започне да реди частиците на разпръснатата мозайка. Беше чел някъде, че най-силните спомени са свързани с миризмите. Това му вдъхна надежда.

Чериш го остави сам през целия ден. Беше заета с научните си изследвания. Зиги използва времето, за да изучава миризмите в къщата. Както беше казала Чериш, оказа се трудно да отдели спомените си от фантазиите, особено когато долавяше уханието на нейния парфюм. Но постепенно започнаха да се появяват мимолетни, обикновени образи на познати неща. Това го убеди, че съществува вероятност да възвърне паметта си. Беше склонен да приеме твърдението на Чериш, че амнезията му е психогенна и не се дължи на мозъчно увреждане. До този момент не бе разбрал колко силен е бил страхът му, че няма да разбере нищо за себе си.

Когато се прибра вечерта, Чериш откри Зиги седнал на пода с буркан мед, глава чесън и парче сапун пред него.

— Това не е перверзен сексуален експеримент — пошегува се той и побърза да ѝ обясни заниманията си.

— Чудесно! — Чериш се настани на стола и кръстоса крака.

Тези невероятно дълги крака, които се плъзгаха до неговите миналата нощ... Дали бе мислила за случилото се през деня, дали си бе спомняла допира на телата им, питаше се Зиги.

— Спомни ли си вече нещо конкретно? — попита тя.

— Не. Не можах да си спомня. Но вече знам, че в главата ми има нещо, което трябва да отключи — той затвори очи и се съсредоточи. Искаше да я прегърне, да я притисне в обятията си. Искаше да я

попита какво е правила през деня, каква е темата на нейното изследване. Вместо това, Зиги продължи: — Постелката пред входа мирише на кон... Знам, че умея да язда. Мисля, че имам или съм имал арабски жребец. Черен, много красив и буен...

— Така ли? Тези коне са много скъпи, Зиги.

— Знам — той не възнамеряваше да я убеждава в правотата си.
— Спомням си също така една жена...

— Естествено... — вметна сухо Чериш.

— Мисля, че това е първата жена, с която съм се любил.

— По коя миризма си я спомни?

— Не беше миризма. Видях четката ти за коса. Тя беше червенокоса като теб, но по-възрастна.

— Ти на колко години беше тогава?

— Не зная. Бил съм млад.

— Тя е била по-възрастна от теб, така ли?

— Кой според теб учи неопитните млади мъже да се любят?

— Това е един наистина интересен въпрос. В някои общности...
— започна Чериш, но Зиги побърза да прекъсне лекцията.

— Ала не можах да си спомня нищо, което да ми помогне да разбере кой съм — в гласа му се долавяше чувство на безсилие.

— Баба Мартинез е намислила нещо, което може да ти помогне.

— Включва ли бульон от гърмяща змия?

— Предполагам този път няма да има змии.

— Продължавай!

— Тя иска да направи дугу.

— Разбира се! Нямам нищо против да си го направи и ако иска да си го закачи на врата. Какво общо имам аз с това?

— Това не е шега, Зиги.

— Извинявай.

— Явно си по-добре, щом се заяждаш — Чериш се намръщи, но не изглеждаше ядосана.

— Винаги ми е приятно да открива, че нямам мозъчно увреждане!

Чериш въздъхна, но според Зиги това бе опит да прикрие усмивката си. Той се чувстваше много по-добре отколкото сутринта. Беше почти готов да забрави колко малодушен се бе оказал миналата нощ.

— Дугу е една от най-важните церемонии в религията на гарифуните — поясни Чериш.

— Мислех, че са католици.

— Тук са разпространени и католицизмът, и дугу.

— Имаш предвид церемонията?

— Религията дугу. Думата означава и двете. Дугу обединява католическата и африканска религия с ритуалите на карибските индианци. На тази тема няма много публикации, но аз бих могла да ти препоръчам...

— Защо баба Мартинез мисли, че церемонията ще ми помогне?
— прекъсна я той.

— Чрез този ритуал се прогонват злите духове.

— Значи тя все още смята, че моята амнезия е причинена от злите духове? — Зиги се надяваше, че ако употребява по-често думата амнезия, тя вече няма да му се струва толкова страшна. — Баба Мартинез е прекрасна жена и никога не бих си позволил да се присмивам на религиозните ѝ схващания. Но ти, Чериш, не вярваш на всичко това, нали? — тя забави отговора си и съмнението му нарасна.
— Разкажи ми за церемонията дугу, докторке!

— Това е празник на помирието. В него са включени религиозни ритуали, музика, танци, жертвоприношения на животни.

— На колко такива ритуали си присъствала?

— На... нито един — призна тя.

— Церемонията дугу е важен религиозен ритуал, на който не се допускат външни хора. Прав ли съм, доктор Лав?

Чериш кимна.

— Безобразие! — той гневно се взираше в нея. — Да ме използваш като морско свинче!

— Мисля, че прекаляваш! — подскочи тя.

— Страх те е, че ако сега не се възползваш от възможността да видиш дугу, няма да ти се удаде никога повече. Сигурно непрекъснато благодариш на Бога, че са ме наръгали с нож и са ме хвърлили от „Дръзката дама“ в морето, за да се случи всичко това.

— Съмнявам се, че някога ще благодаря на Бога, задето те намерих изхвърлен на брега — каза тя студено. — Но след като вече си тук и хората искат да ти помогнат, а аз ще мога да направя своето

изследване за дугу и да го публикувам, ще си най-големият глупак, ако откажеш!

Той се втренчи в нея за миг, после рече:

— Знаеш ли колко си хубава, когато си сърдита?

— О, няма? — тя бързо се отдръпна от него.

Държа се хладно с него през цялата вечер. Остави го сам вкъщи и отиде да се разходи по брега. Зиги безцелно крачеше из къщата. Повтаряше си, че неговият живот е на друго място, далече от Чериш Лав и нейните антроположки мании. Но не знаеше къде е този негов живот.

Тя се върна и седна зад бюрото. Отвори тетрадката и се зачете в записките си.

— Ако мислиш, че с мълчание ще ме накараш да променя мнението си, заблуждаваш се — заяви Зиги.

— Никога не бих постъпила по този начин — отвърна тя.

— Така ли? — той надникна иззад рамото ѝ. — Защо тогава вече двайсет минути не си обърнала страницата?

Тя затвори тетрадката и се изправи ядно. Срещна погледа му и неочаквано избухна в смях.

— Добре, предавам се — призна тя. — Съжалявам, държах се като глезено дете.

— Да, така е. Нима ритуалът дугу има такова голямо значение за теб?

— Да, наистина държа да присъствам.

— Тогава защо не ми каза?

— Казах ти!

— Не си ми казала. Говореше нещо за твоите изследвания и ми каза, че съм глупак.

— Извинявай — промълви тя.

— Ще хванеш повече мухи с мед, отколкото с оцет — погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Аз предпочитам меда.

— Престани — скара му се тя. — Вече ти се извиних.

— Какво да направя, първични инстинкти — ухили се той.

— Глупости, това е въпрос на приобщаване.

— Ако знаех към каква общност принадлежа, щяхме да поспорим по този въпрос. Можеше просто да ме помолиш да отида на дугу заради теб. Като лична услуга.

— Лична услуга? — тя го изгледа със съмнение. — Не искам да правя компромиси...

— Защо? Всичко на този свят е изградено на компромиса, от изгрева до залеза, от раждането до смъртта всички правим компромиси. Би могла и ти да опиташ, поне веднъж!

— Не знаех, че си такъв философ!

— Не си ме питала — отвърна той. — Защо не ме помоли мило, както жена би помолила мъж?

— Никога не моля както жена би помолила мъж — заяви Чериш.

— Така се лишаваш от най-забавното в живота.

— Тъкмо обратното. Такова поведение е не само непрофесионално...

— Няма професионални обстоятелства.

— Но да си служи с моята...

— С твоята красота и привлекателност?

— Ако използвам пола си, това ще насърчи мъжете да... Как да го кажа по-деликатно...

— Ще си помислят, че трябва да им се отплащаш, защото са ти направили услуга? — попита той.

— Именно!

— Затова ли не можеш да ме помолиш нормално да ти направя обикновена услуга? — въздъхна той. — Мислиш, че ако го направиш, ще си въобрази, че мога да правя с теб каквото си искам?

— Нужни ли са подробности?

— Виж какво, Чериш, кълна се в живота на майка ми, която и да е тя, че ако двамата с теб... Как да се изразя по-деликатно?

— Ами опитай.

— Ако се съглася да присъствам на церемонията, то няма да е защото си ми задължена, или защото смятам, че имам някакви права над теб. Ще го направя, защото ти ще си го поискала — той приближи към нея и добави лукаво: — Вече знаеш какво искам, нали?

— Толкова ми е трудно да те разбера понякога! — каза тя през зъби.

— А всичко е толкова просто. Падам си по червенокоси антроположки.

— Зиги, заболя ме главата — тя го отблъсна. — Защо си толкова негативно настроен спрямо дугу? Държиш се така, сякаш съм те

помолила да направиш нещо ужасно!

— Там ще има жертвоприношение? Фетиши и амулети? Танци? А ти още не си ми казала каква ще бъде музикалната програма — рок или опера?

— Мисля, че изпускаме най-важното — тя премига. — Аз съм тук, за да изучавам живота на тези хора. Няма нищо лошо в това, че искам да използвам възможността да видя един от техните най-важни ритуали. А ти говориш така, сякаш искам да те използвам за нещо гадно и неморално!

— Ех, де да беше наистина така — тя го изгледа гневно и той побърза да добави: — Извинявай, извинявай. Ще опитам да се държа сериозно поне за малко.

Те се спогледаха и внезапно осъзнаха, че вече нямат никакво настроение да се карат.

— Поне ще разговаряш ли с баба Мартинез за дугу? — попита тя. — Направи ми тази услуга, моля те!

— Разбира се, Чериш — усмихна се той. — Ще се радвам да го направя за теб. Чудесно е, когато можем да обсъждаме нещата като разумни възрастни хора.

ШЕСТА ГЛАВА

В дългата тропическа нощ Чериш потъна в размисли за миговете, които бе прекарала в прегръдките на Зиги. Най-трайни бяха спомените върху обонянието ѝ — знойното ухание на кожата му, мириса на шампоан в косите му. Ромът придаваше на дъха му нещо порочно и възбуждащо.

Тя знаеше, че не бива да се увлича по Зиги, макар че вече откриваше под фриволността му една много по-сериозна душевност, отколкото бе предположила в началото. Снощи той се опита да ѝ каже нещо за себе си. Тя не успя да разбере всичко, защото думите му бяха шеговити. Но в тях проблесна искреност.

„От раждането до смъртта всички непрекъснато правим компромиси. Би могла и ти да опиташ, поне веднъж!“ — чу тя неговия шепот.

Зиги имаше предвид поемането на риск, нещо като скок във водовъртежа. Но щеше да се разочарова. Чериш не бе лекомислена и не се поддаваше на първичните инстинкти. Вече бе направила своя избор — науката.

Призивът на самотна птица в нощта смути мислите ѝ. Чериш се обърна в тясното легло. Вдъхна с пълни гърди уханието на бриза. Въздухът беше наситен с мириса на жасмин, хибискус и олеандри. Тя за пръв път забеляза колко нежно и съблазнително е тяхното ухание.

Прииска ѝ се да отиде при Зиги. Трябваше да се увери, че дишането и сънят му са спокойни. Ако отново го обземат кошмари, ще се наложи да го събуди. Беше вече при вратата, когато осъзна колко смешен претекст си е измислила. Търсиш си белята с този мъж, Чериш, каза си тя.

Тя отиде до прозореца, облегна се на перваза и се загледа в сребристата луна, която блестеше като приказно бижу на тъмносиньото кадифено небе над Вуду Кей.

— Колко е прекрасен лунният сърп! — промълви Чериш.

— Изглежда толкова близко, сякаш можеш да протегнеш ръка и да го хванеш, нали? — каза Зиги зад гърба ѝ.

Чериш трепна изненадано. Дали го бе повикала с мисълта си?

— Мислех, че спиш — каза тя тихо.

— Не мога да заспя. Бях на терасата. Искаше ми се да отида на плажа.

— О!

— Чух те, че идваш насам и дойдох да видя дали всичко е наред.

— Всичко е наред — увери го тя. Силуетът му изпълваше рамката на вратата. Не можеше да различи чертите на лицето му, но напрежението в тялото му беше достатъчно красноречиво.

— Знам, че всичко е наред при теб — каза той. — Всъщност не за това дойдох...

Той не беше дошъл, за да я съблазнява, въпреки романтичната красота на нощта. Чериш разбираше, че Зиги се страхува да остане сам.

— Искаш ли да поговорим? — попита тя.

— Не — след продължително мълчание той каза бавно: — Търся си компания. Не искам да бъда сам.

— Нощем ти е трудно, нали? — прошепна тя.

— Чувствам се като дете, което се бои от чудовището в килера.

Тя разбираше какво усилие му коства да сподели страховете си с нея.

— Искаш ли да си легнеш, а аз да поседя при теб?

Той се усмихна тъжно.

— Никога не бих предположил, че ще имам такива желания в прекрасна тропическа нощ в компанията на красива жена.

— Знам, че винаги ще ме изненадаш с нещо — каза тя. Не виждаше лицето му, но беше сигурна, че той се усмихна.

На следващата сутрин баба Мартинез пристигна със закуската и се зае да обяснява церемонията дугу на Зиги. Той не изглеждаше особено възхитен, но това не я обезкуражи. Зиги се държеше учтиво с нея. Когато старицата си тръгна, Чериш предложи:

— Какво ще кажеш да те избърсна?

— Идеята не е лоша — той прекара ръка по брадата си. — Имаш ли самобръсначка?

— Имам запаси за две години. Използвам ги за краката си.

Зиги огледа със съмнение бръснача, който тя донесе.

— Боя се, че аз не употребявам точно такива...

— Съвсем обикновена самобръсначка. Ще се справя. Имам и крем за бръснене.

— Знам. С лимонова есенция — той понечи да стане от стола. Чериш решително го бутна назад.

— Не мърдай. Няма да те заболи.

— Сам ще се избръсна — настоя той.

— Как ще го направиш, когато китките ти са в рани и рамото ти не е оздравяло?

— Да не съм сакат! — лицето му помръкна.

— Позволи ми да го направя, Зиги!

Той отстъпи. Оказа се, че не обича сапунената пяна.

— Махни това от лицето ми! — крещеше той.

— Винаги ли се държиш така зле с бръснарите?

— Не мога да си спомня...

— Вече няма да приличаш на отшелник — говореше му Чериш успокоително, докато го сапунисваше.

Чериш нямаше представа защо настоя да го избръсне. Кой знае защо идеята ѝ се бе сторила така привлекателна. Зиги се възстановяваше, силите му се възвръщаха. Тя явно търсеше повод да го докосне.

— Окото ти изглежда доста по-добре днес — каза тя. Подутината бе изчезнала, драскотините зарастаха. — Какво реши, ще вземеш ли участие в дугу?

— Съгласен съм. Баба Мартинез каза, че времето за подготовка е кратко и ритуалът ще продължи само ден и половина, вместо една седмица, както е обичаят.

Чериш се опита безуспешно да прикрие разочарованието си.

— Защо не ми каза, че искаш церемония за цяла седмица, докторке! — използва случая да я подразни той.

— Ами...

— Виж какво, ако не бях аз, изобщо нямаше да има дугу. Така ли е? — той замълча, после продължи озадачено: — Хората тук говорят

английски по характерния напевен начин за Карибския район. Но аз не разбирам езика, на който разговарят помежду си. Откъде са дошли?

— Гарифуните? Техните прадеди живеели в Западна Африка. През седемнайсети век ги откарвали за Америка като роби. Те успели да избягат от кораба и се установили на остров край Сент Винсент. Смесили се с карибски индианци и сложили началото на уникална култура. Устояли срещу английската колонизация до края на осемнайсети век. Тогава ги депортирали на островите близо до Хондурас. През деветнайсети век гарифуните започнали да се разселват по брега и островите на Централна Америка. Те са много горди със своето минало. За съжаление, традиционните общности като тази във Вуду Кей стават все по-малко. Вдигни си главата! — нареди тя.

— Ти как се озова тук? — попита той.

— Когато Гримли ме взе на работа, майка ми цяла седмица търси карта, на която да е отбелязан Вуду Кей. Баща ми не успя да запомни с какво точно се занимавам и затова носи в портфейла си листче, на което е написано „гарифуна“.

— Как те наеха за тази работа?

— Имам докторска дисертация по антропология — обясни Чериш. — Бях най-добрата в курса. Моята тема...

— По-спокойно, докторке! — прекъсна я Зиги. Коленете му обхванаха бедрата ѝ. — Не те питам какви дипломи имаш. Искам да разбера защо си именно във Вуду Кей, а не на друг антропологически обект?

— Извинявай, отегчих те — тя помръкна.

— Много си докачлива — той обви ръце около кръста ѝ.

— Приключихме! — обяви Чериш. — Изглеждаш приемливо.

— Приемливо?! Не си спомням друга жена да ми е правила такъв комплимент. Ще се постарая да не се главозамайвам.

— Е, добре, раните ти са зараснали и си избръснат. Изглеждаш добре! Сигурно жените доста са тичали след теб.

— Защо ставаш толкова нападателна, щом заговорим за научната ти кариера?

— Няма смисъл да ти обяснявам — въздъхна тя. — Ти си мъж и няма да ме разбереш.

— Да, мъж съм — той я привлече към себе си. Гърдите му опряха в корема ѝ. Не откъсваше поглед от нея. — Ако имаш съмнения по въпроса, ще се радвам да ги опровергая.

— В мъжете е генетично заложено да не разбират жените.

— Защо не опиташ с мен! — той я притисна към тялото си. Чериш поиска да се освободи и заблъска раменете му. Той потръпна от болка и тя престана да се съпротивлява. Зиги я привлече в скута си.

Едната му ръка обгръщаше гърба ѝ, другата бе обвита около кръста ѝ. Чериш се взря в лицето му. Раните бяха заздравили. Изсечените черти, загорялата кожа, чувствените устни, извитите вежди и гъстите мигли му придаваха едновременно порочен и аристократичен вид. Тя отмести ръката му, която се плъзгаше към корема ѝ.

— Ето кое ме кара да бъда нащрек! — поясни тя многозначително.

— Искаш да кажеш, че не обичаш да те докосват? — той беше впил изпитателно очи в лицето ѝ.

— Не понасям да ме гледат влюбено, да ме галят, да ме свалят, да ме опипват и да ми досаждат — изброи Чериш.

Той замълча за миг. След това внимателно я свали от скута си и се изправи. Отиде в противоположния ъгъл на стаята и се престори, че изучава лицето си в огледалцето над мивката.

— Всички мъже ли предизвикват у теб такава реакция, или това се отнася само за мен?

— Нима има значение — тя се отпусна на стола.

— Колкото и да ти е странно, има значение.

— Не разбирам защо — тя поклати глава. — Мъжете искат само едно нещо от мен. Разбрах го, когато бях на четиринайсет. В училище всички момчета искаха да излизат с мен. Но не защото съм умна...

— Не знам как да ти обясня, доктор Лав, но няма тийнейджър, който да отиде на среща с момиче, защото е умно...

— Те не излизаха с мен, защото ме харесваха — продължаваше тя упорито — или защото съм забавна... Не, те искаха да излизат с мен, защото съм червенокосата, която „си има всичко“ и най-вече „големи бомби“.

— Разбирам защо мъжете не са твоя слабост... Но предполагам, че след като си завършила училище...

— В колежа беше още по-зле. Представи си млади мъже с напирасци хормони, които за пръв път са се избавили от зоркото родителско око. При това всеки си мисли, че момиче на име Чериш Лав веднага „ще пусне“.

— А как са ти дали това име?

— Вината е на майка ми. Но мъж с име Зиги едва ли има право да я съди.

— Права си — съгласи се той. — Знаеш ли, никога не съм се замислял над тези неща от гледна точка... на една жена. На деветнайсет години и аз щях да искам да се срещам с теб по същите причини. Но предполагам, не бих ти правил безвкусни комплименти за „бомбите“ и нямаше да те моля „да ми пуснеш“.

— Ти щеше да си по-изискан. Щеше да ми кажеш, че съм момиче от корица на списание...

— Извинявай — измърмори той. Взря се в огледалцето и се опита да разведри настроението й. — Ама аз наистина изглеждам доста добре!

— Така е — тя едва сдържа усмивката си. — Но няма да ти се случи нищо страшно, ако минеш край тълпа мъже — Чериш въздъхна. — Защо всички мъже мислят, че жената трябва да се чувства поласкана, когато първият срещат поиска тя да забременее от него.

— Е, в този смисъл... — Зиги седна срещу нея с неочаквано сериозно изражение. — Дължа ли ти някакво извинение, Чериш?

Думите му я изненадаха.

— Ти не можеш да отговаряш за всеки, който ме е ощипал, или се е опитал да ми обясни колко голям е...

— Питам за себе си.

Тя примига. Не знаеше какво да отговори. С изненада установи, че няма никакво желание да чуе от неговите уста извинения за постоянното му флиртуване, страстните целувки, въпросите от личен характер и дръзките предложения.

Преди няколко дни тя бе поставила Зиги в категорията „всички мъже“. Но в действителност любовната игра на котка и мишка, която се бе установила помежду им, й харесваше.

— Затова ли се отдаде на научна кариера? — предпазливо попита той. — Случвало ли се е да бъдеш сексуално дискриминирана от хората, с които работиш?

— Нещо повече. Всеки мисли, че жена с външност като моята е тъпа като зелка.

Той неволно се засмя. Но след миг разбра, че тя говори сериозно.

— Не мога да повярвам! Възможно ли е човек, който е разговарял с теб, да мисли така? Съвсем ясно е, че ти си...

— За кого е ясно?

— За мен например!

Чериш изведнъж изпита желание да сподели с него проблемите си. Заразкава му неща, които никога не бе споменавала пред чужди хора. Тя беше бдяла над него и бе слушала трескавото му бълнуване, бе успокоявала кошмарите му. Оказа се, че това е породило особена връзка между тях. Зиги я слушаше със съчувствие и загриженост, на които тя не подозираше, че е способен преди няколко дни.

— Не разбирам — прекъсна я той по едно време. — Как така са ти отказали стипендия заради външността ти?

— Не мога да докажа, че са ме дискриминирали. Просто чух да се говори, че това е била една от причините за решението на съвета. Дадох стипендията на друга студентка... Но най-ужасни бяха въпросите, които ми задаваха при последното събеседване. Питаха дали ми е известно, че на обекта няма да имам удобствата, с които съм свикнала и дали няма да ми липсват светски контакти. Не вярвах, че бих могла да изкарам цяла година без секс.

— Чудя се дали аз ще мога... — предпазливо рече Зиги.

— За мен това не е проблем. Преживявала съм без секс и по-дълго.

— Не се ядосвай на глупостите им, Чериш. Жените са ти завиждали, а мъжете са те желали.

— Знаеш ли, когато разглеждаха кандидатурата ми за преподавателка в Барингтън...

— Барингтън ли? Звучи ми познато!

— Така ли? — тя моментално забрави своите оплаквания. — Само името ли си спомняш? Или си бил някога там? — тя отново се сети за изискания изговор, характерен за най-престижните колежи.

Може би спомените на Зиги не са толкова абсурдни, помисли си тя. Възможно е той наистина да е от богато семейство и да има добро образование.

— Не знам — тръсна глава той след кратко напрегнато мълчание.
— Възможно е да са ме изхвърлили от Барингтън или да съм имал приятелка там... Значи на теб ти отказаха мястото в Барингтън?

— Не. Председателят на факултетния съвет ме повика насаме в кабинета си за интервю и ми се нахвърли. Аз така се ядосах, че го халосах по главата с висящата на стената ритуална маска на племето догон.

— Ако преди това си имала някакви шансове да получиш тази работа, след този случай вече никой не е можел да ти помогне... Подаде ли оплакване?

— Да, макар че не се надявах да постигна нещо. Той беше уважаван шеф на факултет, а аз бях никому неизвестна преподавателка, на която току-що ѝ бе отказана работа.

— Бил е достатъчно умен да не те преследва пред свидетели.

— За жената е много трудно да докаже, че ѝ е оказван сексуален натиск — тя сви рамене. — Моето оплакване навярно все още се мотае някъде из лабиринта от инстанции в Барингтън.

— В крайна сметка ти си спечелила. Получила си работа във Вуду Кей. Трябва да призная, че тук не е чак толкова лошо, макар че не мога да гледам първенството за купата... Кой месец е сега?

— Февруари. Ти следиш ли срещите за купата?

— Задължително. Имам билети за — той млъкна.

— Билети за какво?

Зиги изглеждаше объркан.

— Не знам. Нещата се появяват в съзнанието ми, когато най-малко ги очаквам. Щом разбера какво съм казал, всичко изчезва.

— Ще си спомниш! — утеши го тя.

— Всичко е страшно объркано! — той удари масата с юмрук толкова силно, че тя се разлюля.

— Разбирам — изпълнена със съчувствие и благодарност, Чериш сложи длан върху юмрука му. Той пое дълбоко въздух. Напрежението бавно напускаше тялото му. Мъжът разтвори юмрук и сплете пръсти с нейните. — По-добре ли се чувстваш? — попита тя.

— Да — той бе вперил поглед в сплетените им ръце. — Кога ще се обадиш отново в посолството?

— Щом мине церемонията дугу.

— Надявам се, скоро ще мога да отида в Белиз Сити.

— Да, ще можеш — Чериш усети как стомахът ѝ се свива от притеснение.

— Като ми вземат отпечатъци от пръстите — той се взираше в белезите върху дланта си. — Какво ли ще открият?

— Нищо особено!

— Може би имам криминално досие...

— А може би и съпруга Кетрин — добави Чериш тихо. — Възможно е — лицето му беше безизразно.

— Макар че, ако съм женен, би трябвало да имам халка.

— Голяма част от мъжете не носят халки.

— Как ли ще се почувства Кетрин, когато разбере, че съм я забравил?

— Аз... имам работа. — Чериш бавно изтегли пръстите си от ръката му. — Искам да видя приготовленията на баба Мартинез за ритуала.

— Добре. Аз ще се поразходя из селото. После ще сляза до плажа.

На излизане Чериш неочаквано осъзна, че ѝ е по-трудно да се раздели със Зиги, отколкото би желала.

СЕДМА ГЛАВА

Деца от племето гарифуна тичаха с топка по поляната.

— На какво играете? — обърна се Чериш към Люк.

— Баскетбол! — той сияеше. — Зиги ни научи. Той е нашият треньор!

Зиги бе на крака от няколко дни и вече се усещаше влиянието му върху живота на местните хора. Чериш трябваше да поговори с него по този въпрос. Може би дори вече бе закъсняла.

— Знаеш ли къде е той?

— Отиде да се изкъпе на Индиго Бийч. Искаш ли да видиш колко добре забивам топката?

— Не мога сега, Люк. Ще ми покажеш, когато се върна — Чериш кимна на момчето и тръгна към мястото, където бе открила Зиги.

Зиги стоеше до водата. За стотен път решаваше да се хвърли в идващата вълна и за стотен път не успяваше да го направи. Мисълта да се потопи в морето го изпълваше с ужас, от който му прилошаваше. Щом се почувстваше по-добре, го обземаше срам.

— Ще скоча! — обеща си той за следващата вълна.

Беше сигурен, че умее да плува. Фактът, че бе оцелял в бурята, потвърждаваше това. Имаше усещането, че преди ужасната нощ плуването му бе доставяло удоволствие. Но сега гледката на приближаващата вълна го изпълваше със заслепяващ ужас.

Болката... Кръвта... Акула... Дробовете му се пълнят със солена вода... Вълните го заливат отново... Той стиска заека... Бори се да не изпусне спасителния пояс...

Зиги затвори очи и потрепери, заслушан в шума на вълните, които се разбиваха в брега. Може би щеше да е най-добре да се прибере вкъщи.

Но там беше Чериш. Той я избягваше съзнателно след разговора им, в който тя му обясни защо презира мъжете.

Зиги нямаше намерение да я обижда, да ѝ се натрапва или да я притеснява като другите мъже. Но истината бе, че той едва ли би

могъл да се въздържи да не посегне към нея по-дълго време. Съжителството им изискваше от него постоянен самоконтрол.

Сутрин тя се разхождаше из кухнята в обикновени памучни дрехи. Изглеждаше невероятно съблазнителна. Стомахът му се свиваше. Имаше ли представа тя какво му причиняваше, когато миеше съдове? Слънчевите лъчи проникваха през прозореца и вратата, осветяваха разкошната ѝ червена коса, искрящите ѝ от съня зелени очи и алабастровата кожа. Съзнаваше ли тя, че светлината преминава през прозрачната ѝ нощница и очертава линията на бедрата ѝ. Известно ли ѝ беше, че той е загубил съня си? Че желанието към нея го измъчва непрестанно? Подозираше ли, че Зиги е излязъл от къщи тази сутрин, преди тя да се събуди, защото вчера едва бе успял да прикрие възбудата си? Това бе признак на неговото оздравяване, който не би я възхитил.

Към брега се приближаваше нова вълна. Трябваше да се гмурне в нея; студената вода би му се отразила наистина чудесно.

Смърт... Вода... Кръв...

Вълната се разби в брега.

Нощите бяха истинско мъчение за Зиги. Той трябваше да понася интимните моменти, когато Чериш приготвяше леглата, да гледа как тя се връща от банята с още влажна коса, да долавя движенията ѝ в спалнята. Лекото полюшване на хамака и уханията, които се носеха в нощта, го измъчваха, както и нежното шумолене на нейните чаршафи и леките въздишки, които издаваше понякога насън.

Но най-трудно понасяше нейните неочаквани посещения посред нощ. Достатъчно притеснителен беше фактът, че тя знаеше за кошмарите му и ужаса, който тъмнината предизвиква в него. Нямахме смисъл да се преструва пред Чериш. Тя го бе държала в прегръдките си, за да прогони ужаса му. Седяла бе край леглото му, за да го пази от чудовищата в съзнанието му. Но той се нуждаеше от нея вече не само за да го успокоява и да му прави компания.

Той я желаше като жена и любовница. Искаше да погали кожата ѝ, да слее тялото си с нейното, да почувства краката ѝ, обвити около бедрата му. Желаше да чуе как тя стене от удоволствие и шепне любовни думи.

Чериш искаше да бъде оставена на мира. Но в очите ѝ понякога той забелязваше нежност, а също и страст, която тя не можеше да

скрие, щом двамата се сблъскаха в малката стая. След такива моменти тя бързо се овладяваше. Потискаше своята чувственост. Зиги не вярваше, че ще я промени, ако се държи като мъжете, които бяха тичали с изплезен език след нея, неканени и нежелани.

Той имаше достатъчно проблеми. Явяваха се кратки проблясъци на паметта му, но все още не знаеше нищо конкретно за себе си, дори името си. Беше сигурен само в едно: някой искаше смъртта му.

Чериш го откри до водата, загледан в океана, сякаш можеше да открие там отговорите на всички свои въпроси. Беше гол до кръста, леко загорял от слънцето през последните дни. Ризата му лежеше на пясъка, затисната с плюшения заек. Зиги никога не се разделяше със заека, макар че не можеше да обясни защо играчката е толкова важна за него.

През последните дни Зиги бе замислен. Разменяше с нея само поздрави или безлична благодарност. Сега, когато той можеше да се движи, двамата се виждаха по-рядко. Навярно нейната компания му е омръзнала, реши Чериш. След като му разкри душата си, той странеше от нея.

Може би не обичаше да слуша оплаквания. Не трябваше да бъде толкова откровена с него. Дали бе престанал със заядливите си забележки и фамилиарности поради тази причина? Чериш трябваше да е доволна, защото това беше донякъде целта ѝ, когато сподели с него проблемите си. Но той започна да се държи прекалено хладно. Тя изпитваше желание да го разтърси, за да сложи край на така отворително учтивите им взаимоотношения. Подобно хладно ухажване никак не отиваше на Зиги. А най-вече не ѝ се нравеше.

Защо я избягваше? Снощи се прибра от Питър Саки много късно, а тази сутрин излезе преди изгрев. Нима нейната компания е толкова непоносима? Нима той не можеше да изпие чаша кафе с нея сутрин? Мислеше, че са започнали да се харесват един друг. За себе си можеше дори да каже, че се е привързала към Зиги.

Но тя бе отрекла секса от техните отношения и Зиги се бе превърнал в студен сфинкс. Мъж като всички останали...

Раздразнението ѝ растеше, докато крачеше към него в сияйния следобед.

— Трябва да поговорим — рече тя.

Той се стресна от неочакваната ѝ поява.

— По дяволите, Чериш! Защо се промъкваш така потайно?
— А ти какво си се втренчил във водата като в транс?
— Ами... Възнамерявам да поплувам.
— Така ли? Много съжалявам, че нарушавам спокойствието ти, но се налага да поговорим.
— Нима долавям сарказъм, доктор Лав?
— Нещо повече. Ядосана съм, Зиги.
— Сега пък за какво?
Неговото безразличие я вбеси.
— Престани да се намесваш в живота на гарифуните!
— За какво говориш?
— За какво говоря ли? Ти заразяваш тяхната култура! — той я гледаше, без да разбира. Чериш се задъха от вълнение. — Отравяш езика им с американски жаргон. Учиш ги на съвременни спортни игри и на комар, които са чужди на техните традиции. А днес чух дори да се говори, че ги насърчаваш да развиват туризъм на Вуду Кей.
— Искаш да се караме, така ли?
— Не променяй темата!
— Добре, значи ме питаш как е възможно да се държа приятелски с тези хора, които са толкова добри към мен, така ли?
— Приятелското отношение е нещо много по-различно от намесата в тяхната култура.
— Да, за теб ще е прекрасно те да си останат замразени завинаги, без изобщо да се променят, нали, докторке? И тогава ще можеш до края на кариерата си да жънеш слава с научни статии за тях.
— Това няма нищо общо...
— Разбира се, че има. Ти не желаш онова, което е добро за тях. Искаш онова, което е добро за теб.
— Нямах право да ме съдиш!
— Нима?
— Отегчен си и се чудиш как да...
— А ти си сляпа за действителността. Твърде дълго си живяла в своята кула от слонова кост. Понякога много ми напомняш на К... Кл... — той продължи да напряга паметта си. Лицето му се изопна. Бореше се да задържи изплъзващия му се спомен.
— За кого ти напомням? — запита тя бързо. — За Кетрин ли?
— Не. Не на нея. Напомняш ми за Кло...

— Кло? Клер? Или Клариса?

— Понякога ми се иска да я удуша — Зиги беше стиснал очи. — Но я обичам!

— Съпруга ли ти е? Сестра? Или приятелка?

— Сестра? Да мисля, че ми е сестра — след секунда той отвори очи. — Отиде си...

— Вече втори път си спомняш за нея, когато става въпрос за наука — Чериш реши да не го предизвиква повече. Зиги изглеждаше потиснат. Не й даваше сърце да го упреква, след като видя, че той е загубил всякакъв интерес към спора. — Сега ще те оставя да поплуваш. Разбира се, ако не желаш да остана на брега с теб, в случай че...

— Благодаря, не е нужно — рязко каза той. — Върви да гледаш как баба Мартинез се готви за дугу.

— Готов ли си за ритуала утре?

— Да, разбира се.

Макар че беше притеснена за Зиги, Чериш си тръгна. На завоя се обърна и погледна назад. Той продължаваше да стои край водата, загледан във вълните.

Тя остана дълго будна тази нощ. Беше ядосана, че той отново се прибра доста след като тя си беше легнала. Безпокоеше се за психическото му състояние. Той се намирал във Вуду Кей повече от седмица. Не си беше спомнил почти нищо за себе си. Чериш вече започваше да мисли, че паметта му никога няма да се върне, ако край него няма познати неща, които да го стимулират.

Какъв беше неговият свят? Чериш се отнасяше скептично към твърденията му, че карал порше. Не вярваше на приказките му, че често обядвал в „При Максим“ в Париж и отсядал всеки път в хотел „Риц“ в Лондон.

Чериш разбираше, че трябва да провери казаното от него. Но как да го направи? Вълните го бяха изхвърлили на брега без никакви пари и документи. Самата тя нямаше възможност да го изпрати в Париж или Лондон, за да го разпознаят в „При Максим“ или в „Риц“.

Зиги беше доволен, че се е съгласил да направят в негова чест ритуала дугу. Всички чудесно се забавляваха, а най-вече баба

Мартинез. Чериш си водеше бележки, тъй като беше забранено да се правят снимки на церемонията. Тя описваше подробно танците, костюмите, амулетите, специалните храни, които се поднасяха.

През изминалата нощ тя не го посети. Той спа зле. Сънищата му бяха изпълнени с неописуем страх. Копнееше за докосването на Чериш до челото му, за успокояващото ѝ присъствие край леглото му, за нежния ѝ глас, за топлата прегръдка.

— Изпий това, Зиги! — подкани го Питър Саки и той надигна чашата със силното питие, от което му се замая главата.

— Дугу е доста шумен празник — рече Зиги.

— Такъв е, за да ни чуят духовете — обясни Питър.

— Мислиш ли, че са ме обладали зли духове?

— Не знам... Може би трябва да повикаме паметта ти да се завърне в твоето тяло. Тя навярно скита някъде и търси нещо.

— Какво би могла да търси? — свъси вежди Зиги.

— Някакъв минал живот или стар враг. А може би приятел, на когото е по-необходима, отколкото на теб. Възможно е да ти търси приятелка... Или е избягала от теб, за да ти спаси живота.

— В какъв смисъл?

— Онзи, който те е наръгал с ножа, не може да те открие на Вуду Кей. Никой не знае, че си тук, а ние ще забележим всеки външен човек, който дойде на острова. Така си в безопасност. Но ако знаеше кой си всъщност, ти щеше да си отидеш там, откъдето си дошъл, и опасността щеше да те следва.

— Не съм се замислял върху това. Но рано или късно ще трябва да си тръгна от Вуду Кей.

— Защо трябва да си тръгваш? — попита Питър. — Тук имаш всичко. Намери нови приятели. Можеш да построиш хотел. Имаш си и чудесна жена.

— Така ли? Вчера тази чудесна жена искаше да ме разкъса — каза Зиги сухо.

— По това ще разбереш, че те обича... На докторката сигурно ѝ е омръзнало да си ляга сама в леглото, докато ти играеш карти с мен.

— Съмнявам се, Питър! Предполагам, че докторката ще ме ухапе, ако се опитам да я докосна тази вечер.

— Да те ухапе ли? Това не е чак толкова лошо.

Не довършиха разговора, защото баба Мартинез дойде да отведе Зиги. С приближаването на нощта ритуалът достигаше своята кулминация. Зиги щеше да бъде в центъра на вниманието.

Старицата му даде да изпие някаква топла, горчиво-сладка течност. Тя не му обясни каква е, но в резултат от взаимодействието ѝ с алкохола, който вече бе изпил, Зиги престана да се интересува от каквото и да било.

Гарифуните запалиха огромен огън и десетина мъже започнаха да танцуват с факли в ръце под ритъма на барабаните. Припявайки, баба Мартинез взе ръката на Зиги и го поведе към кръга на танцуващите. Той разтърси глава, за да дойде на себе си, но светът бясно се завъртя около него.

Баба Мартинез довърши песента и започна да му говори. Съзнанието му беше прекалено объркано, за да разбере всичко, но Зиги успя да схване основната ѝ мисъл. Тя му казваше, че духовете вече са се събрали наоколо и са готови да изслушат и да разговарят с участниците в ритуала. Обещаваеше му, че ще му помогне да се отърве от демоните, които са го обзели, и да повика собствения си дух. Питаше го дали е готов да го направи.

Зиги кимна, макар че му беше много трудно да контролира тялото си. Струваше му се, че плува, макар че в момента седеше.

Баба Мартинез започна отново да припява. След нея заклинанията се повтаряха от хор, в който участваха поне петдесет души, всички вперили поглед в Зиги. Искаше му се да разбере какво казват, защото думите явно бяха много важни. Опитваше да се пребори със съня, който затваряше очите му... За негово изумление, танцьорите се бяха превърнали в странни, боядисани в ярки цветове, извиващи се, животни с много глави и ръце, точно като духовете, за които старицата му бе казала, че ще се появят. Той искаше да я попита как са дошли, но езикът му не се подчиняваше.

Зиги никога не бе опитвал наркотици. Не смяташе, че могат да доставят удоволствие. Удоволствие бе да яздиш бърз кон, да караш кола, да флиртуваш с хубава жена и да я любиш, да дразниш многознайковците в семейния бизнес и след това да им затвориш устата с познанията си. Удоволствие беше да ядосаш Кетрин така, че да разпери перушината си. Удоволствие беше да тръгнеш с дядо в

неговите страхотни приключения. Удоволствие беше... Чериш! И всичко свързано с нея...

Но къде беше тя? Защо го остави сам сред тези хилещи се, танцуващи демони, високата припяваща жрица и въртележката от видения, изпълващи главата му? Тя винаги се грижеше за него. Почистваше раните му, бдеше над съня му нощем... Но не и миналата нощ. А той толкова много се нуждаеше от нея.

Старицата отново започна да говори, прекъсвайки мислите му. Задаваше му въпроси. Зиги съзнаваше колко силна е тя. Не можеше да ѝ се изплъзне. Жрицата го водеше по дълга тъмна пътека в пещера под морската шир, от другата страна на луната. Водеше го там, където той самият не желаше да отиде — в най-тъмните кътчета на собственото му съзнание.

Валеше ли? Зиги усещаше лицето си мокро. Беше му студено. Земята под краката му бе изчезнала, подмятаха го яростни вълни. Той здраво държеше ръката, която го водеше.

— Сега ще ме убият — каза той.

— Кой ще те убие?

— Чух да говорят, че ще ме убият. Трябва да избягам!

— Кой ще те убие?

— Моля те, не го карай да си спомня за това!

Глас на жена. Изплашен глас. Но той не вижда жената. Зиги е сам, съвсем сам. Никой не знае, че е тук, че се готвят да го убият... Никой няма да го потърси...

— Къде си? — отново женски глас, но друг. Гласът на жената, върнала го в ужасната нощ, за която той не желаше да си спомня никога.

— Яхтата... — прошепна той.

— Кой...

— Шшшт... Те се връщат.

Той успя да освободи едната си ръка от въжетата, но другата бе все още здраво завързана. Защо се връщат толкова скоро?

— Духовете не могат да те чуят — говореше жената. — Кажи им какво става?

Кръв... Неговата кръв... Нож в рамото му. Господи, как боли! Той парира следващия удар със свободната си ръка.

— Зиги, спри!

Острието докосва лицето му... Рита някого силно, успява да се добере до ножа... Освобождава другата си ръка от въжетата. Отново чува приближаващите стъпки. Някой го сграбчва за ръката и сърцето му се изпълва с ужас.

Трепереща, Чериш изми потното тяло на Зиги. Той неспокойно се размърда в съня си. Протегна ръце и промълви нещо неразбрано. Тя го успокои и се отдръпна от леглото му, изпълнена с угризения.

Удоволствието да наблюдава изключителния ритуал дугу изчезна, когато видя как Зиги започна да се поти от ужас и да трепери силно, преживявайки отново опасността и насилието от нощта по време на бурята. Чериш така се разтревожи за него, че се намеси в церемонията и накара мъжете да го отнесат в къщи. Сега разбираше защо дугу е забранен за чужди хора. Чувстваше се виновна.

Баба Мартинез влезе и я повика да се върне на празника. Макар че се страхуваше да остави Зиги сам, тя се подчини, за да не обиди гарифуните.

Когато се върна в къщата, откри леглото празно.

ОСМА ГЛАВА

Зиги се събуди от странно монотонно припяване и зловещи тамтами в джунглата. Отвори очи и огледа тъмната стая. Къде бе отишла Чериш? Какво правеше той тук? Какъв беше този шум?

Образите от ритуала дугу нахлуха в съзнанието му. Зиги скочи от леглото и притисна с пръсти слепоочията си. Ужасната болка пробуждаше черепа му в ритъма на тамтамите. Миризмата от огньовете, виковете на участниците в дугу, които влизаха в контакт с духовете, и танцуващите сенки по стените го подгониха навън от стаята, от къщата, от селото...

Ръцете и краката му бяха придобили свръхестествена сила. Той тичаше през джунглата, без да обръща внимание на лианите и храстите, които го дърпаха и го удряха в лицето. Но колкото и бързо да бягаше, онова, което го гонеше, оставаше вътре в него и някъде наоколо. Част от съзнанието му бе незасегната от лудостта и тя му казваше да спре, да си поеме въздух, да прекрати безумния бяг. Но нещо много по-силно и първично го дърпаше напред в сърцето на нощта.

Люк Мартинез беше прав — в джунглата беше пълно с духове. Всеки момент Зиги можеше да се натъкна на Сисимито, огромно космато чудовище, което разкъсва мъжете и отвлича жените им. Той чуваше брътвежа на дуендите — четирипръсти джуджета, които бяха изяли крака на Дог-Дог, кучето на Питър Саки.

Загубил ориентация и зашеметен, Зиги мина през малка горичка от кокосови палми и се озова на Индиго Бийч. Изглежда му бе съдено да се връща там дотогава, докато си спомни как се е озовал на брега за първи път. Задъхан, мъжът се облегна на ствола на едно дърво и затвори очи.

Изглежда полудявам, помисли си той. Причина за състоянието му беше опиятът, който му бе дала баба Мартинез. Не беше възможно да загуби напълно и без това ограничената си представа за реалността.

Изтощен и объркан, той се отпусна на земята. Облегна гръб на близката палма и впери поглед в огромния океан. Вълните се разбиваха в брега с лек и равномерен ритъм, не както в нощта, обсебила мислите му, за която не можеше да си спомни нито една подробност. Зиги се заслуша в прилива. Хармонията на великата природа му подейства успокоително и той отпусна глава върху дънера на дървото.

Небето над него бе божествено красиво. Пълната луна грееше ярко в тъмното небе, пулсираща от живот. Звездите мигаха в отговор на нейния изтънчен флирт. Небесните тела изглеждаха като живи. Кръглите дантелени облаци сияеха, окъпани в сребриста лунна светлина.

Прекрасната гледка разтърси дълбоко душата на Зиги. Спокойният ритмичен плясък на вълните му подсказваше, че има и други начини за изразходване на енергията, освен лудия бяг през джунглата.

— Къде си? — през плътната стена от дървета нейният вик прониза сърцето му.

В момент на лудост той си помисли, че това е Икстабей, магьосницата, царица на белизката джунгла. Хората от острова я бяха виждали как седи по клоните на дърветата и разресва косите си. Тя омайвала мъжете и ги отвеждала в гъсталака. Никой не знаел какво прави със своите любовници, защото те полудявали и умирали.

— Моля те, не се крий! — викаше тя с глас, по-изкусителен от всичко на света.

Той се изправи треперещ. Не се интересувахе от последствията. Трябваше да отиде при нея, каквото и да му струва това. Беше полудял. Нямаше значение какво ще направи тя с него. Той знаеше какво иска. Под омагьосаната луна, без да притежава нищо, освен морската шир, която го бе довела при нея, Зиги откликна на нейния призив.

Инстинктът подсказа на Чериш, че Зиги е отишъл на Индиго Бийч. Мястото го привличаше все по-силно напоследък. Тя тръгна по пътеката към брега. Маймуните и птиците бяха неспокойни. Нещо ги беше разтревожило. Дали Зиги се бе изгубил в джунглата? Отчаяна, тя започна да го вика по име.

Той не се обаждаше и тя помисли, че наркотикът, който е поел по време на ритуала, все още го държи в плен. Внезапно чу неговия отговор:

— Чериш!

— Зиги! — тя изкрещя името му и се затича към кокосовата горичка. Преодоля с усилие купчина храсти с копринено меки листа и розови цветчета. Най-последно съзря Зиги между дърветата.

За момент изпита страх. Луната го осветяваше в гръб и той изглеждаше огромен. Около главата му блестеше ореол, а лицето му оставаше в сянка. Приближаваше към Чериш с големи крачки и тя си спомни предупрежденията на баба Мартинез, че в джунглата живеят похотливи духове с човешки облик, които отвличат невинни девойки.

След миг ръцете му се склчиха около тялото ѝ, силни и нетърпеливи, и тя вече нямаше никакви съмнения, че това е Зиги. Мускусният мирис на тялото му, уханието на нейния сапун по брадата и косите му изпълниха ноздрите ѝ. Целувката му бе жадна и безпощадна, без обичайния финес. Тя се олюля в прегръдките му.

Той най-последно откъсна устни от нейните. Впери поглед в лицето ѝ. Тя го гледаше с широко разтворени, удивени очи. Нямаше желание да говори, да протестира, да се съпротивлява. Най-последно беше влязла в джунглата, където той я очакваше. Нямаше връщане назад.

— Няма да ти причиня болка — гласът му беше дрезгав. — Друго не мога да ти обещавам! Знам само, че няма да ти причиня болка.

— Зиги! — тя вдигна ръце и привлече лицето му към себе си. Господи, той беше жив и здрав и стоеше до нея. Чериш бе твърде уморена, за да размишлява над чувствата си към Зиги. Желаше го повече от всичко на света.

Той я притисна върху зеления килим от треви и цветя. Страстта победи волята.

Досега тя бе спазвала строгите стандарти, следвала бе здравия разум и се бе съпротивлявала срещу посегателствата. Но избра да се отдаде на мъж без име, без минало, а може би и без бъдеще. Искаше да се любят като варвари — тук, в джунглата, без да разговарят, без да мислят за утре, без да се страхуват за последствията. Зиги бе единственият мъж, събудил у нея такова неистово желание. Само той можеше да ѝ даде тази нощ и тя щеше да е най-голямата глупачка, ако го остави да си отиде.

Целувките му бяха страстни и отчаяни, езикът му се движеше със сладостна неизтощимост. Мъжът изискваше, заповядваше,

увличаше я, изпиваше дъха и силата ѝ с прегръдки и целувки, които разтърсваха душата ѝ.

Тя се опита да съблече фланелката му, въпреки че телата им бяха вплетени едно в друго. Успя да я издърпа през главата му и той я захвърли встрани.

Устните му отново се впиха в нейните. Ръцете ѝ галеха гърба му, играта на мускулите я възбуждаше. Никога не си бе представяла, че допирът до мъжко тяло може да ѝ донесе такова голямо удоволствие. За пръв път изпитваше тази невероятна смесица от гордост, страст, обожание и страхопочитание пред силата и красотата на мъжкото тяло. Обзета от безумна страст, тя разкъса колана на шортите му.

С едно-единствено движение той раздра блузата ѝ и оголи гърдите ѝ. Изправи се на колене и обхванал талията ѝ, увлече Чериш със себе си. Освободена от шнолата, разкошната ѝ коса се разпиля по раменете ѝ на прекрасни червени кичури, които грееха с кехлибарен блясък на лунната светлина. Мъжът отново я целуна, наслаждавайки се на нейния отклик. Не можеше да ѝ се насити. Тя го беше омагьосала и той не желаше да възвърне свободата си. Чериш можеше да го задържи в джунглата завинаги, стига да пожелаеше това.

— Чериш — промълви той и обсипа с нежни целувки дългата ѝ шия. Бялата ѝ кожа беше съвършена като мрамор, напръскана тук-там с малки слънчеви лунички. Той плъзна длани по ръцете ѝ, целуна я отново, обхвана гърдите ѝ.

Чериш затвори очи, тялото ѝ потръпна в ръцете му. Пръстите му погалиха изящните зърна, болезнено втвърдени от възбуда. Устните му не се откъсваха от нейните. Нетърпеливо се плъзнаха по шията, по раменете ѝ. На следващата сутрин там щяха да се появят издайнически отпечатъци, ала сега удоволствието бе невероятно. Но когато той пое възбуденото зърно в устата си, Чериш изви гръб и впи нокти в раменете му. Желаше сладката болка толкова силно, че изстена. Дълго бе чакала този миг на лудост и самозабрава.

Той свали бельото ѝ и нежната трева погали пламналото ѝ тяло. Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му. Тя го беше къпала и се бе грижила за раните му, но никога не бе обхващала мускулестите бедра, не бе галила зърната му, не се бе наслаждавала на гладката му кожа. Беше го видяла веднъж гол и възбуден, но не бе имала време да му се

възхищава, както тази нощ. Ръцете ѝ бавно се плъзнаха по бедрата му...

Зиги се отпусна по гръб и се остави на удоволствието, което ръцете ѝ разливаха по тялото му. Зарови пръсти в косите ѝ, галеше гърба и раменете ѝ, ръката му се промъкна възбуждащо между бедрата ѝ. Тя не бе срещала друг мъж, който така добре да познава своето тяло и да владее мъжествеността си.

Наслаждаваше се на всеки миг от любовната игра.

Харесваха ѝ въздишките му, когато го докосваше. Опиваха я стенанията му, когато го възбуждаше по-смело. Най-много ѝ харесваше начинът, по който той я гледаше. Потънала в неговата нежност, тя се надигна и водена от ръцете му, се плъзна върху него. Усети как той проникна в нея и изви тяло назад.

Зиги гледаше как тя се издига над него като богиня с корона от лунни лъчи. Тя му говореше нежно, но той не разбираше думите ѝ, защото ги поглъщаше шумът на вълните. Усети желаната влажна топлина на тялото ѝ върху себе си и едва се въздържа. Не искаше да бърза. Беше благодарен, че не бе забравил как да достави удоволствие на една жена. С ръце върху бедрата ѝ той започна древния танц, приспособи се към нейния ритъм.

Около тях джунглата шумеше и шепнеше, но тя вече не бе враждебно свърталище на демони и опасности. Сега природата възпяваше любовта им. Закриляше ги от земните грижи, които ги бяха хвърлили в прегръдката на джунглата.

Чериш извика от удоволствие и се отпусна премаляла отгоре му. Той я притисна силно към себе си, галейки косите ѝ, потопен в нежността ѝ.

Без да се разделят, той я обърна по гръб и я притисна с тяло към мекото ложе от цветя и листа. Косата ѝ се разпиля по лицето и ръцете ѝ. Очите ѝ блестяха на лунната светлина. Приличаше на горска нимфа, която бе успял да улови и прелъсти, макар че когато вдигна глава и го целуна, той не беше съвсем сигурен кой кого е прелъстил. Глезените ѝ се ключиха около него като в мечтите и фантазиите му. Каdifените ѝ бедра го притиснаха в прегръдка, от която той не желаше никога да се освободи.

С ръце, вплетени в косите ѝ, той проникна дълбоко в нея, наслаждавайки се на стенанията ѝ. Устните им отново се сляха и той

продължи да навлиза в нея все по-силно и по-силно, полагайки усилия да удължи удоволствието. Тя отново достигна апогея на екстаза, извивайки се лудо под него, стенойки, притискайки се към тялото му и в същия миг той изпита чувството, че се хвърлил сред пламъците на мощен пожар. Двата се издигнаха заедно отвъд луната и звездите в едно прекрасно пътешествие един към друг. От безнадеждната бъркотия на своето забравено минало той знаеше със сигурност само едно — никога досега не се беше влюбвал.

Зиги примижа срещу слънцето и видя Чериш гола, застанала над него.

— Защо си отишла толкова далече от мен? — попита той сънено и протегна ръце към нея.

Тя се усмихна и му позволи да я привлече към себе си.

— Ти заспа и аз станах.

— Как съм могъл да заспя? Извинявай.

— Ти се умори много вчера — тя нежно погали гърдите му. — Ритуалът дугу накара ли те да си спомниш нещо?

— Да, спомних си нещо — въздъхна той. — Но не знам какво означава. Никога в живота си не съм се чувствал толкова добре. Доколкото си спомням, разбира се.

— Бих искала — тя потрепери.

— Студено ли ти е?

— Да, малко. Искаш ли да се прибираме вкъщи?

— Вкъщи? — хареса му непосредствеността, с която тя изрече думите. — Ами да!

Станаха и потърсиха дрехите си. Успяха да се облекат, макар шортите на Зиги и блузата на Чериш да бяха доста разкъсани.

— Не разбутвай храсталаците, Зиги! Може да има отровни змии.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ме изкусиш в сърцето на джунглата.

— Колко безразсъдно от моя страна...

— Е, доколкото зависи от теб, сигурно ще се случи пак — той я хвана за ръката и я поведе към пътеката. Едва тогава забеляза леката подутина върху бузата ѝ. — Какво се е случило?

— На лицето ми ли? — тя докосна бузата си. — Ти ме удари.

Той опита да си припомни случилото се през нощта.

— Кога те ударих?

— По време на ритуала. Беше изпаднал в транс.

— Боли ли?

— Малко.

— Мили Боже! — той нежно докосна страната ѝ. — Извинявай.

— Аз трябва да ти се извиня, защото те накарах да участваш в него. Не биваше да го правя.

— Откъде би могла да знаеш, че ще стане така.

— Вярно е, че не знаех, но това не ме извинява.

— Такива неща се случват, когато човек живее в среда, която не му е присъща. Трябва да се научиш да приемаш нещата такива, каквито са.

— Не зная, Зиги. Искам...

— Виж какво, ти ме накара да участвам в дугу, а аз съм те ударил. Добре ли се чувстваш?

— Разбира се.

— И аз се чувствам добре. Значи всичко е наред. Да тръгваме.

По пътя към дома те мълчаха. Бяха щастливи, че са заедно. Селото бе утихнало. Прибраха се вкъщи и Чериш тръгна към спалнята. Зиги я дръпна за ръката.

— Само не на онова легло! Освен ако не си решила да спиш сама.

— Но хамакът — тя изгледа със съмнение старите рибарски мрежи.

— Ела — усмихна се той. — Хамакът е по-добър от леглото.

Заспаха прегърнати.

Когато се събуди, Зиги намери бележка от Чериш:

„Не исках да те будя. Питър Саки ще ме отведе до Рам Пойнт. Баба Мартинез каза да отидеш при нея за обяд. Ще се видим довечера.“

Той се усмихна и прочете бележката още два пъти, сякаш бе любовно писмо. Всъщност тъй като бе написана от Чериш, тя бе точно такава. Докторката не беше особено сантиментална.

В резултат на приключенията през миналата нощ рамото и главата го боляха. Съжаляваше, че не е отишъл с Чериш, но само като си представи, че ще трябва да пътува с лодката на Питър, му прилоша.

Въпреки духовните и физическите си страдания той усещаше в тялото си сладостна лекота, която, разбира се, нямаше нищо общо с ритуала дугу.

Дължеше се на жената, която бе спала в прегръдките му миналата нощ.

Зиги беше щастлив. Но разбираше, че има много неща, за които трябва да разговарят, когато тя се върне. Първо, той не бе взел предпазни мерки, когато се любиха, а откакто живееше в дома на Чериш, не бе забелязал тя да използва противозачатъчни средства. И двамата си бяха загубили ума миналата нощ. Най-вече той, разбира се.

Освен въпроса за евентуално забременяване, тормозеше го и фактът, че не знае нищо за своето сексуално минало. Не можеше да бъде сигурен, че винаги е вземал предпазни мерки с различните си партньорки. Защото ако... По дяволите!

Освен това беше длъжен да разбере дали в живота му няма друга жена. Трябваше да каже на Чериш, макар да му се искаше да я увери, че е единствената му любовница. Но ако имаше друга...

Кой бе той всъщност? Имаше ли нещо, което да предложи на Чериш — работа, име, репутация? Или бе престъпник като О'Грейди, собственикът на „Дръзката дама“?

Не знаеше дали е бил обикновен пътник или затворник на „Дръзката дама“, нито кой го бе завързал с въжета и пробол с нож. Той затвори очи и опита да си припомни образите, които бе видял по време на ритуала. Защо някой искаше да го убие? Каква бе ролята на заека в тази история? Зиги започваше смътно да си спомня, че го държеше през цялото време на своето бягство от яхтата.

Той взе грозната играчка. Колкото и да се взираше в отвратително хилещото се лице на заека, не можеше да открие отговорите на тези въпроси.

Но заекът му напомни нещо друго. Този път видението от миналото беше приятно. Зиги беше заедно с нисък брадат старец, който приличаше на Хемингуей.

Двамата разглеждаха плюшени играчки в „Шварц“, магазина мечта за всяко дете. Беше шестият рожден ден на Зиги.

— Дядо? — промълви той с развълнуван глас. Старецът беше непоправим — тъпчеше момчето със сладкиши и бонбони, лъжеше на всички игри и издаваше смешни звуци, докато се забавляваше с плюшените играчки.

— Гррр! — той взе едно плюшено мече гризли и шеговито заплаши момчето с него. Зиги се заливаше от смях и бягаше от стареца и мечето.

— Дядо!

Зиги рязко отвори очи. Дишаше тежко, разкъсван между вълнението, предизвикано от ясния спомен, и отчаянието, че не може да си спомни името на стареца, че не знае дали е все още жив.

— Зиги! — Люк бе застанал до вратата. — Няма ли да дойдеш да обядваш с нас?

— Какво? О, да — той стана от стола и огледа разсеяно стаята. Инстинктивно сложи заека под мишница.

Беше сигурен, че има някакво семейство. Дали се тревожеха за него? Дали го търсеха? Не можеше цял живот да бездейства във Вуду Кей и да чака паметта му да се възвърне. Това можеше да продължи години. Възможно бе никога да не успее да си спомни каквото и да било, тъй като тук нищо не му бе познато. Но къде бяха познатите му неща? В Ню Йорк? В Париж? В Лондон? Да, Лондон! Спомняше си тапетите на спалнята в хотел „Риц“. Но не беше сигурен дали е пребивавал там като гост на хотела или като крадец.

— Хайде, Зиги, тръгвай! — нетърпеливо го подкани Люк.

Със заека под мишница той последва момчето. По пътя срещнаха много познати. Започваше да се привързва към това място. Изкушаваше се да забрави предишния си живот и да остане тук с Чериш Лав и гарифуните. Да започне нов живот във Вуду Кей... Но изкушението не се дължеше само на удоволствието от компанията на Чериш, приятелското отношение на хората и красотата на острова. Зиги се страхуваше какво ще открие за себе си в миналото.

Не искаше да причини мъка на Чериш. Ами ако се окаже долен престъпник, търсен от полицията? Или ако онзи, който иска да го убие, все още го търси? Какво ще се случи, ако враговете му дойдат във Вуду Кей? Присъствието му тук ще изложи на опасност Чериш и приятелите му...

Той трябва на всяка цена да открие кой е.

Питър Саки докара Чериш с лодката по залез-слънце.

Помогна ѝ да слезе на брега. С натезало сърце тя се отправи към Индиго Бийч, където се надяваше, че ще открие Зиги.

Няма да е толкова лошо той да научи новината, разсъждаваше ядно Чериш. Въздействието му върху гарифуните, както и върху нея, беше кошмарно. Той ги подтикваше да превърнат Вуду Кей в Маями Бийч, а тя се бе любила с абсолютно непознат човек, без да използва предпазни средства. Загубила си бе ума миналата нощ. И вината за това беше на Зиги.

Да, навярно нямаше да го заболи толкова много от новината, колкото тя си мислеше. Сутринта Чериш се събуди в прегръдките му с чувството, че животът ѝ едва сега започва. Но след телефонния разговор, който проведе с посолството на САЩ, предпочиташе никога да не го беше срещала.

Трябваше да предвиди всичко това. Но тя се хвърли в тази авантюра, без да мисли и сега щеше да плати за това.

Зиги бе седнал близо до водата. На лицето му бе изписана тревога.

— Зиги!

— Ти се върна! — той стана и тръгна към нея. Понечи да я целуне.

Тя се отдръпна.

На лицето му се появи странно изражение.

— Какво се е случило? Какво ти казаха от посолството?

— Твоята съпруга се е появила — промълви Чериш с равен глас.

— Кетрин те очаква в американското посолство в Белиз Сити.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Питър Саки откара с лодката си Чериш и Зиги в Рам Пойнт. Нямаше вълнение, но Зиги беше през цялото време със свит стомах и опънати нерви. Пътуването с лодка му напомняше кошмарното усещане за безизходица, което бе изпитал в нощта, когато се бе разразила бурята. Необходимо бе да мобилизира цялата си воля, за да не се разтрепери от ужас като дете.

Усилията да се владее и предшестващата ги безсънна нощ изтощиха Зиги и той стана раздразнителен. Чериш почти не бе разговаряла с него от мига, в който му съобщи сензационната новина. Най-последно се настаниха в автобуса за Белиз Сити.

— Кога ще пристигнем? — запита Зиги малко след като автобусът тръгна.

— Не по-рано от седем часа довечера — отвърна Чериш.

— Почти дванайсет часа... Е, тя ще почака — разсеяно рече той, имайки предвид непознатата своя съпруга, с която предстоеше да се срещне в края на пътуването. — Чериш, не мислиш ли, че трябва да поговорим?

— Да поговорим ли?

— Да, трябва да поговорим за всичко това!

— За какво ще говорим?

— Не си играй с мен! — процеди той през зъби. — Нямам настроение за изтъркани женски разговорчета!

— Какво означава „женски разговорчета“?

— Разговорчета, с които вие водите война с нас, мъжете.

— И как точно го правим?

— Как ли? Сега ще ти демонстрирам! Например аз питам: „Какво има?“ Ти казваш, че няма нищо, но с вледеняващ тон и аз те питам отново. Ти пак отговаряш, че няма нищо, но ми хвърляш унищожителен поглед и аз отново питам. Тогава ти ми отговаряш, че мен изобщо не ме е грижа какво не е наред. Аз ти казвам... И така нататък...

— Аз никога не се държа по този начин!
— Тогава защо не искаш да поговорим?
— За какво? — попита тя с леден тон.
— Знаеш, че спяхме заедно преди две нощи, без да вземем никакви предпазни мерки! — не издържа Зиги.
— Говори по-тихо!
Ала той продължи още по-високо:
— А сега ме водиш, за да ме предадеш в ръцете на някаква съпруга, за която аз изобщо не си спомням!
— Ето, обсъдихме ситуацията. Доволен ли си?
— Не. А ти доволна ли си? Това ли искаше, когато дойде в хамака?
— Би ли могъл да повториш това малко по-високо? Мисля, че някои от пътниците на предните седалки не успяха да чуят!
— Какво ще правим, ако си забременяла? Или пък съм ти лепнал още нещо, освен бебето?
— Много приятно предположение, няма що!
— По дяволите, искам да разговаряме като разумни възрастни хора! Разбираш ли, не съм и помислил, че след като разговаряш с онези от посолството, съвсем спокойно ще ми съобщиш, че съм женен за друга.
— Жена, чието име е изписано с големи букви на часовника ти, струващ тринайсет хиляди долара. Жена, чието име ти бълнуваше, когато беше в треска... Жена, за която аз трябваше да предположа, че ще те потърси!
Зиги помръкна.
— Виж какво, няма никакъв смисъл да се обвиняваш за случилото се. Ти не би могла да...
— Аз не се самообвинявам! — заяви тя. — Яд ме е на теб! Не можеше ли да бъдеш тъп, досаден, смрадлив, глупав, грозен и... И аз не знам още какъв! — тя преглътна. — Май се отвляхох от темата...
— Така ли? — той хвана ръката ѝ, но тя бързо я издърпа. — Чериш, какво ще правим сега?
— Ще те предам на съпругата ти, с която, предполагам, си бил в „При Максим“ и в хотел „Риц“. Тя ще ти помогне да си възвърнеш паметта напълно.
— Ще се върнеш ли във Вуду Кей?

— Да, но преди това ще се видя с Гримли.

— Не, Чериш, няма да те изоставя!

— Наистина ли? А какво ще каже съпругата ти по този въпрос?

— Аз нямам съпруга — заяви той неочаквано. Шокирани от думите му, двамата се гледаха мълчаливо в очите няколко секунди. Той пръв наруши мълчанието. — Какво ще кажеш? Май си спомних нещо по въпроса!

— По-скоро ти се иска да нямаш съпруга — въздъхна Чериш. — Господин Уотърсън от посолството ми каза, че жена на име Кетрин е отправила запитване за своя изчезнал съпруг — кестеняв, трийсет и две годишен... Когато Уотърсън споменал за часовника, тя потвърдила, че съпругът ѝ има точно като твоя и се казва „Зиги“. Трудно бих повярвала, че двама толкова еднакви мъже биха могли да изчезнат едновременно край брега на Белиз в разстояние на един месец...

— Това не ме интересува! Знам, че нямам съпруга.

— Но ти не знаеш дори как се казваш!

— Ако имах съпруга, щях да си спомня за нея! Онази нощ в джунглата бях сигурен, че никога... Никога — той се предаде. Можеше да каже на Чериш още много неща, например какво бе почувствал, докато се любеха. Но на лицето ѝ не бе останала нито капка доброжелателност. Зиги знаеше, че дори да се окаже действително женен, той не обича жена си... Обезверен се загледа през прозореца. Пътуването беше дълго и неприятно. Зиги не желаше пръв да наруши хладното мълчание, възцарило се между него и Чериш. Не е виновен, че е загубил паметта си! Но той няма да приеме да му припишат жена, за която не си спомня да е бил женен... Пътуваше мълчаливо със заека на коленете си и наблюдаваше през прозореца белизката джунгла и селата, през които минаваха.

Като компромисно решение Чериш и Зиги подхванаха темата за гарифуните.

— Наистина ли мислиш, че те могат да живеят във вакуум? — попита мъжът. — Те се развиват и променят както всички хора и това е съвсем естествено.

— Трябва да им се даде възможност да се променят сами! — упорстваше Чериш. — Намесата на белите хора и съвременния свят не се отразява добре върху културата на аборигените. В Африка има

свръхнаселение и глад, а условията, при които живеят майте в Централна Америка...

— За добро или за лошо, и независимо от нашите желания, през последните десет години населението на Вуду Кей е намаляло два пъти. Младежите напускат острова, за да работят, да учат и да създадат семейства на континента. Ти изобщо разговаряла ли си с гарифуните за нещо друго, освен за обичаите и ритуалите?

— Разбира се, че...

— Тогава би трябвало да знаеш, че това е проблем на всички семейства. Децата им или вече са заминали, или се готвят да го направят. Ако нещата продължат по този начин, след още едно поколение изобщо няма да останат млади хора на острова. Кой ще продължи традициите, за които ти си толкова загрижена?

Чериш никога не се бе замисляла над този въпрос и усети как в гърдите ѝ се надига чувство на вина.

— Значи мислиш, че ако на острова се развие туризъм, младите хора ще бъдат насърчени да останат там? — попита тя.

— Ами да! — той сви рамене. — Проблемът не е в това, че те не обичат Вуду Кей и своите родители. Младежите не виждат перспектива за себе си на острова. Те не искат да живеят като бащите и дедите си. Знаем, че отварянето на една малка общност за външния свят има редица отрицателни страни. Но изолацията и твърде първобитния начин на живот вече не задоволяват хората тук. Ако развитието се планира внимателно и в полза на общността, може да се подобри животът на всички.

— Изглежда аз съвсем съм се ограничила в моите... изследвания — Чериш въздъхна засрамено.

— Ти искаш да докажеш способностите си като учен — той отново покри с длан ръката ѝ. Този път тя не я издърпа. — Когато човек иска да се самодокаже, понякога той игнорира всичко останало и става маниак. Кетрин е точно такава!

Чериш издърпа ръката си с тъжна усмивка.

— Виждаш ли? Вече започваш да си спомняш за нея...

— Кетрин... — повтори той смутен. Защо не изпитваше никакво вълнение, страст или желание към тази своя възлюбена? При споменаването на името ѝ чувстваше дълбоко вкоренено чувство на раздразнение. — Тя е свършена — произнесе той бавно.

— Моля?

— Когато мисля за Кетрин... — смръщил вежди, той се опитваше да намери най-точните думи... — Гордея се с нея, но всъщност не я харесвам много. Тя е... Тя е дяволски съвършена. Знае всичко. Никога не греши. На нея можеш да разчиташ напълно. Умна, интелигентна, експедитивна! — той се засмя. — Знаеш ли, спомените наистина започват да се завръщат!

— Това е хубаво, Зиги. Съжалявам, че не харесваш много съпругата си. Но не бих искала да чуя нищо повече по този въпрос.

— Но аз...

— Моля те, не ми казвай нищо повече! — тя бързо извърна глава, но той успя да види сълзите в очите ѝ.

Най-после пристигнаха в Белиз Сити. Мълчанието бе станало непоносимо. Чериш нае такси до посолството.

Стиснал заека в ръце, Зиги се втренчи във внушителната сграда, докато Чериш уреждаше формалностите на пропуски. Когато им съобщиха, че могат да влязат, усети, че го обзема паника:

— Чериш, не мисля, че... — започна той.

— Хайде, Зиги! Тя ни е чакала цял ден! — насърчи го. Трябваше да сдържи на всяка цена сълзите си. Той имаше нужда от нейната подкрепа. Това бе най-важното в момента. Чериш знаеше, че за сълзите ще има достатъчно време по-късно, през нощите, когато Зиги ще спи в прегръдките на другата жена. Тя усети, че гърлото ѝ се свива болезнено и го побутна напред. — Всичко е наред! Аз ще бъда до теб! — обеща му.

Той нежно хвана пръстите ѝ. Надяваше се тя да не забележи, че неговите ръце треперят.

— Само стой до мен — помоли я.

— Навярно ще си спомниш всичко, щом я видиш — опита се да му вдъхне смелост Чериш. И тогава навярно ще забравиш за мен и за дивната нощ под пълната луна над Вуду Кей, добави наум.

В приемната на посолството служителят съобщи по телефона на господин Уотърсън, че доктор Лав и мъжът с нея са пристигнали. След малко се появи и самият господин Уотърсън.

— Доктор Лав, бяхме започнали да се безпокоим за вас! — висок мъж с оредели коси разтърси ръката на Чериш с неочакван ентузиазъм. — Автобусите са толкова бавни...

— Да — прекъсна го тя и му представи Зиги. Погледът на господина бе привлечен мигновено от розовия заек. На лицето му се появи удивление, недоумение. Чериш реши, че не е нужно да протакат нещата.

— Ако нямате нищо против, господин Уотърсън, Зиги се вълнува от срещата...

При тези думи отнякъде се появи дребна червенокоса жена. Копринената ѝ рокля навярно струваше колкото половингодишната заплата на Чериш. Но тя беше прекалено крещяща и съвсем не подходеше на дамата. Ако тя бе наистина „свършената жена“, за която говореше Зиги, то той бе напълно заслепен от любов. Поведението на жената се оказа не по-малко театрално от нейната рокля. Тя прошепна сърцераздирателно „Зиги“, втурна се към него и увисна на шията му. След това се зае да милва и притиска до гърдите си плюшения заек.

Зиги уплашено погледна Чериш. Така я гледаше в първата нощ, която прекара в дома ѝ, трескав, измъчван от болките и шокиран от откритието, че е загубил паметта си. Изражението му късаше сърцето ѝ. Знаеше, че то е предназначено единствено за нея. Едва се сдържа да не се нахвърли върху ужасната жена и да отърве Зиги от нея.

— Миличък! Кажй нещо! — изкомандва жената нетърпеливо.

— Аз — той отново погледна към Чериш. — Приятно ми е да се запозная с вас — обърна се към жената.

— Зиги, скъпи, не ме ли помниш? Миличък, та аз съм жена ти, Кетрин!

— Искате да кажете, че с вас сме женени? — попита той тихо.

— Разбира се!

— Сигурна ли сте?

— Наистина ли не си спомняш нищо?

— Съжалявам... Чериш, може ли да поговоря с теб насаме — бързото кратко поемане на въздух ѝ подсказа, че главоболието му може да се появи всеки миг.

Съпругата на Зиги най-после погледна към Чериш. И изобщо не реагира на външността на жената, с която мъжът ѝ бе прекарал две седмици. Чериш очакваше, че тя ще се разтревожи за отношенията, които са имали; ще демонстрира враждебност. Вместо това Кетрин поздрави учтиво Чериш и ѝ благодари, че е спасила живота на мъжа ѝ.

На лявата си ръка жената носеше пръстен с твърде голям камък. Чериш не можеше да си представи, че Зиги би подарил на съпругата си толкова безвкусно бижу.

— А сега — заяви Кетрин — ще ви помоля да ни оставите насаме с мъжа ми! Толкова отдавна не сме се виждали!

— Разбира се — реагира бързо господин Уотърсън.

— Ако нямате нищо против, бих искала да ви задам някои въпроси — обърна се Чериш към Кетрин.

— Какви въпроси? — изненада се Уотърсън. Изглежда бързаше да се прибере по-скоро вкъщи при собствената си съпруга. Беше доста късно, в посолството не бе останал никой. Но Чериш искаше да разсее съмненията си.

— Тъй като през тези седмици двамата със Зиги станахме добри приятели, бих искала да зная някои неща.

— Разбира се! — Кетрин запази спокойствие.

— Например какво е истинското име на Зиги? Защо е бил на „Дръзката дама“? Как е получил раната с ножа и белезите по китките си? Къде сте били...

— Интересът ви е разбираем — прекъсна я Уотърсън. — Но въпросите могат да почакаат до утре, нали? Денят беше твърде уморителен за всички нас. Зиги изглежда изтощен, както и вие самата. А аз, честно казано, наруших правилника на посолството, като ви пуснах тук след работно време. Освен това съпругата ми ме чака за вечеря и...

— Да, но...

— Всичко е наред, Чериш — каза Зиги. Погледът му се спря на Кетрин. — Ще изясним всичко утре!

Удивена от промяната в поведението му, Чериш застина.

— Доктор Лав, има ли къде да преспите тази нощ? — попита Кетрин.

— Да. Ще бъда в Института по антропология на професор Коридър.

— По собствена воля ли отивате там? — попита Уотърсън.

— Аз се разбирам чудесно с професора! — каза тя разсеяно и отново впери поглед в Зиги. Той продължаваше да се вира в съпругата си. Непоносима болка прониза сърцето на Чериш. Да, паметта му се

възвръщаше... Беше я срам да го признае, но това не е радваше. — В колко часа да дойда утре, господин Уотърсън? — сподавено попита тя.

— Към десет.

— Добре — тя се чувстваше ужасно, когато приближи до Зиги, за да го попита: — При теб всичко е наред, нали?

— Да, предполагам... — сивите очи бяха непроницаеми. — Благодаря за всичко, докторке!

— Няма за какво — тя едва сдържаше сълзите си. Извърна се и тръгна към вратата.

— Чериш! — повика я Зиги.

— Да? — тя се обърна. Цялото й същество го молеше да й даде някакъв знак.

— Това няма никаква стойност — подаде й той заека. — Но то е единственото нещо, за което знам, че е мое. Вземи го!

— Миличък, не ставай смешен! — смъмри го Кетрин. — Доктор Лав е направила толкова много за теб, че заслужава истински голям подарък, който да отговаря на...

— Не — заяви Чериш. — Не желая нищо друго! Заекът ще ми напомня за... — тя си пое въздух, за да спре сълзите, които напиреха в очите й. Знаеше какво означава за Зиги да се раздели с мистериозния и грозноват розов заек. Хвана го за ушите и каза съвсем искрено: — Благодаря, Зиги! Ще се грижа за него!

С тези думи Чериш си тръгна и остави Зиги при съпругата му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Едно от предимствата в общуването с Гримли Коридър беше, че Чериш не се чувстваше задължена да бъде учтива с него. Тя почука на вратата му в девет вечерта и заяви, че трябва да преспи в Института няколко нощи. Обясни му набързо случилото се, без да обръща внимание на неговото мърморене за изгубеното време. След това се качи в стаята си. Прислужникът на Гримли, местен жител на име Хуан, ѝ донесе вечерята в стаята.

Институтът на Коридър се намираше в колониална вила в покрайнините на Белиз Сити. Тъй като нито един градинар не можеше да угоди на шефа ѝ, дворът бе обрасъл като джунгла.

Отчаяна и изтощена, Чериш взе гореща вана. Облече бялата си памучна нощница, хвана заека за ушите и излезе с него на балкона. От джунглата долитаха крясъци на маймуни. Самотен макак викаше своята любима.

Имаше пълнолуние, както през онази вълшебна нощ във Вуду Кей. Чериш се загледа с тъга в блестящия кръг и се отдаде на спомена. Въздухът беше напоен с миризма на орхидеи и жасмин. Нощният прибой на океана не се чуваше, но Чериш усещаше лекия полъх на вятъра.

Не предполагаше, че Кетрин е червенокоса. Зиги си бе спомнил за жена с червени коси, но не я свързваше с Кетрин. Тя беше първата му любовница... Чериш потръпна от болка. Може би Зиги е имал предвид Кетрин, но не го е знаел... Той ѝ бе казал, че първата жена в живота му е била доста по-възрастна от него. Но Кетрин беше на около двайсет и пет! Възможно ли бе Чериш да напомни на Зиги за червенокосата му любовница, но не и за съпругата му?

Съпругата на Зиги... Думите кънтяха в съзнанието на Чериш. Беше ѝ непоносимо тежко. Тя така се обърка при появата на Кетрин предишния ден, че гневът се оказа единствената ѝ защита. Всъщност Зиги нямаше вина, че не знаеше за съществуването на съпругата си. Беше се любил с Чериш, преди да разбере, че е обвързан с друга жена.

Вината за случилото се носеше Чериш. Тя настоя Зиги да участва в ритуала дугу. Съзнанието му не издържа и той избяга в джунглата, а тя се възползва от събудените му инстинкти, за да удовлетвори страстта си.

Не, тя не изпитваше вина за случилото се. Споменът за прекрасната любовна нощ беше единственото, което ѝ остана от Зиги, след като съпругата му го позна...

Чериш усети сълза на бузата си. Изтри я и стисна зъби. Напоследък се бе държала зле със Зиги. Той навярно бе доволен, че се е отървал от нея... Утре ще му се извини...

Чериш въздъхна тежко. Зиги ѝ липсваше...

Кой ще я държи в прегръдките си в дългите самотни нощи? Ще се намери ли някога друг мъж, който да я накара да забрави задръжките си и да се люби така, както се бе любила със Зиги? Никога не би се върнала към жалката любовна история от времето, преди да го срещне. Не, тя никога повече няма да срещне мъж с неговата настоятелност, ум, чар, чувствителност и толерантност, който да преодолее бариерата към сърцето ѝ. Дали изобщо ще позволи на друг да се опита да направи това?

Беше пропиляла шанса си... Освен това Зиги принадлежеше на друга жена. Изпаднала в отчаяние, Чериш притисна заека към гърдите си и даде воля на сълзите.

Но заекът не можеше да замести Зиги в прегръдките ѝ, нито да я утеши. Играчката се оказа странна на пипане. Не беше мека като плюшените играчки от детството на Чериш. Тялото беше твърдо, сякаш пълно с пясък или брашно.

Тя застана нащрек. Заекът! Зиги държеше той винаги да е на сигурно място? Защо ѝ го даде, когато се разделиха? Дали това бе знак на признателност и приятелство? Или той отново искаше инстинктивно да запази заека? В онзи момент лицето му бе придобило изражението, което предхождаше болките в главата му. Силен шум в тъмнината я накара да подскочи от страх. Някой се катереше по лозите, които растяха под балкона ѝ. Тя понечи да извика. В този миг на перваза се появи тъмнокоса глава и добре познатите сиви очи я пронизаха.

— Винаги ми е изглеждало невероятно лесно, когато съм гледал как Ерол Флин се качва през балкона при някоя красавица. Но на

практика не е така... — заяви той.

— Зиги! — тя захвърли заека. Сълзите ѝ пречеха да види лицето му.

Той се издигна на мускули над перилото. Изглежда рамото го болеше от усилието. Дишаше тежко.

— Не смей да ми подадеш ръка! — каза той задъхано.

— Зиги! — тя се спусна и го издърпа при себе си. Ръцете му я обгърнаха, устните му яростно се впиха в нейните.

Чериш обви ръце около врата му и пламенно откликна на страстната целувка. Дишайки тежко, той вдигна глава и нежно докосна сълзите върху бузите ѝ.

— Плакала си...

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Целуни ме! — заповяда мъжът. И отново притисна устата ѝ със своите топли, влажни, любещи и изискващи устни.

— Но, Зиги... — опита се тя да протестира безпомощно. Трепереше от възбуда, докато устните му докосваха клепачите ѝ, скулите, шията ѝ.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Галеха гърба ѝ, косите ѝ, обхващаха лицето ѝ, притискаха бедрата ѝ, милваха гърдите ѝ. Всичките ѝ сетива долавяха присъствието на мъжа. Дъхът му ухаеше на кафе, косата — все още на нейния шампоан. Учестеното дишане и несвързания шепот звучаха в ушите ѝ като еротична симфония.

— Къде е Кетрин? — попита тя, останала без дъх.

— Онази ужасна жена? — той се намръщи. — Да не говорим за нея сега! Целуни ме!

Чериш усети кадифената милувка на езика му. Вкопчи се в Зиги и светът се завъртя бясно около тях. В следващия миг тя осъзна, че мъжът я носи към леглото.

— Не! Не можем да го направим! — прошепна тя.

Той я остави на леглото и се плъзна до нея. Окова я в прегръдката си.

— Разбира се, че можем!

Дъхът му галеше кожата ѝ. Ръцете му се плъзнаха под тънката материя на нощницата. Чериш колебливо се съпротивляваше. Изстена, когато усети интимната милувка на дланите му.

— Недей! Ти трябва да си при...

Целувката му заглуши думите ѝ.

— Докосни ме! — промълви той.

Тя не можа да устои на страстта в гласа му. Милваше с любов лицето му, отговори на целувките му и свря лице в косата му. Насърчен, той понечи да свали нощницата ѝ.

— Моля те... — повтори тя. — Не можем да... О, Господи...

За Чериш светът сякаш престана да съществува. Нежните ласки на Зиги, ароматът на кожата му и силата на любовта ѝ я лишиха от разсъдък. Никаква сила не можеше да се изправи срещу чувството, което изпълваше душата ѝ. Тя по-скоро би умряла, отколкото да го накара да спре в този миг.

— Страхувах се, че няма да те видя никога повече — дрезгаво прошепна той, притиснал глава към корема ѝ. Ръцете му галеха бедрата ѝ.

— Нали ти казах, че ще дойда утре — тя докосна врата му, зарови пръсти в косата му.

— Нямам предвид онази среща... Страхувах се, че няма да останем двамата сами — той свали нощницата и впи устни в гърдите ѝ.

— Съблечи се — прошепна тя.

Телата им се преплетоха. Зиги даде пълна воля на устните си да ѝ кажат без думи колко силно се нуждае от нея.

Двамата изблъскаха възглавниците и разпиляха колосаните чаршафи. Зиги зарови лице в косите ѝ, опиянен от аромата им. Замаяна от страст, Чериш целуваше твърдите мускули на ръцете му, розовия белег на рамото, китките му и зарастващата рана върху дясната страна на лицето му...

Жарките му устни изгаряха тялото ѝ. Тя тихо изстена, когато ръцете му я повдигнаха и мъжът се наведе, за да целуне горещото, влажно и чувствено кътче между бедрата ѝ. Чериш вплете ръка в косите му, а с другата се хвана за рамката на леглото, нетърпелива да го допусне до най-съкровения тайни на тялото си.

Усети наболата му брада върху нежната кожа на бедрата си. Бързите мамещи движения на езика му я накараха да простене от удоволствие. Възбудена и зашеметена, тя промълви умоляващо:

— Сега... Моля те! Искам те сега. Не мога повече... О, Зиги!

Той целуна нежните ръце, които се бяха вкопчили в него и се подчини на желанието ѝ. Привлече пръстите ѝ към бедрата си я накара да почувства възбудата му.

— Покажи ми какво искаш — подкани я. Насочи ръката ѝ така, че бедрата им да се слоят. Тя не се поколеба, нито се остави на любовната игра. Изпитваше нетърпение, граничещо с отчаяние и не можеше да чака нито миг повече. Прие го в тръпнещата бездна, която очакваше единствено и само него.

Тялото ѝ се изви да го посрещне, ръцете ѝ обхванаха бедрата му. Той навлизаше все по-дълбоко, и по-силно в нея.

— Не бъди нежен — прошепна тя. — Искам да те чувствам в себе си утре през целия ден, цялата седмица, до края на живота си...

Той се отдръпна за момент, след това отново проникна в нея.

— Кажи, че ме обичаш!

— Обичам те! — дори да искаше, не би могла да спре тези думи. Усецаше горещия му език върху устните си. Изви се към него в екстаз.

— Кажи ми го отново — прошепна той, притиснал бедра към нейните, така че тя наистина да го усеща дълго време след това.

— Обичам те! — Чериш знаеше, че той никога не играе честно. Нямахше нужда да се съпротивлява. — О, Зиги, обичам те.

Вихърът ги издигна, откъсна викове на задоволство от дъното на душите им и ги остави трепереци безпомощно в обятията си. Загубени в бурята, те се притискаха един към друг, замаяни от удивителното удоволствие, което споделяха. Дълго лежаха прегърнати, притихнали и доволни, че са заедно. Не желяеха да допуснат между телата си дори хладния нощен бриз.

Чериш постепенно започва да идва на себе си. Кръвта престана да пулсира бясно във вените ѝ. Пред нея отново възникнаха хилядите въпроси, които трябваше да зададе на Зиги. Но тя нямаше желание да сложи край на свършения покой след любовта.

Той леко изви глава и зарови лице в косите ѝ, вдъхвайки аромата им.

— Няма ли да ме попиташ нещо за жена ми? — рече най-последно.

— Как можеш да говориш такива неща в този момент...

— Ти се интересува за нея, когато дойдох — напомни ѝ той.

— Добре — въздъхна тя. — Разкажи ми.

Той се обърна към нея.

— Тя не ми е съпруга. Бях прав. Друг път ме слушай, когато ти казвам нещо.

— Зиги, но тя...

— Не! Слушай сега какво ще ти кажа. Каквато и да ми е истинската Кетрин, аз знам, че тя има руси, а не червени, коси и очите ѝ са сини, а не кафяви. Сигурен съм!

Чериш седна в леглото от изненада.

— Ти си започнал да си спомняш нови неща, така ли?

— Да — той също седна. — Мисля, че съвсем скоро ще си спомня как се казвам. Името ми е на езика.

— Но къде е сега Кетрин? Искам да кажа, червенокосата жена... Какво се случи?

— Щом ти си тръгна, тя ме заведе в нейния хотел. Не исках да остана насаме с нея, затова ѝ предложих да пийнем по чаша кафе в бара. Щом се уверих, че тя не е моята жена, казах, че отивам до тоалетната и се измъкнах от хотела. Взех такси и дойдох при теб.

— Но ти нямаш пари! Как плати таксито?

— Ами откраднах портфейла на онази жена.

— Зиги!

— А как иначе щях да се добера до теб? Пък и нали трябваше да науча коя е тя всъщност... Защо, когато позвъних тук, никой не ми отвори вратата.

— Хуан има строги указания да не отваря вечер.

— За щастие, ти стоеше на балкона на твоята стая. Ако не те бях видял, можеше да се вмъкна в спалнята на шефа ти.

— Но, Зиги, коя е онази жена?

— Нямам представа — сви рамене той. — Според документите ѝ за самоличност, тя се казва Хедър Джоунс. Името не ми говори нищо.

— Не разбирам. Защо трябва да се представя за Кетрин? — Очите ѝ внезапно се разшириха от уплаха. — О, не! Господи!

Той кимна.

— Да, точно така. За да се доберат до...

— До заека!

— Да, разбира се и до заека — Зиги се намръщи. — Но най-вече да се доберат до мен.

Тя скочи от леглото и донесе играчката от балкона.

— Точно преди да се появиш, забелязах, че заекът е пълен с нещо!

Чериш взе ножа от подноса с вечерята ѝ и го заби в корема на играчката. Зиги стоеше до нея и ѝ помагаше.

— Боже мили! — върху ръцете на Чериш се посипа бял прах. Ножът бе пробил дебела найлонова опаковка. — Наркотик! — възкликна Чериш. — Някой се е опитал да пренесе наркотици в заека!

— Сигурно има половин килограм в тази играчка — каза Зиги, наблюдавайки как пращецът се сипе по пода. В този миг в съзнанието му се появи удивително ясен образ. — Почакай!

— Спомни ли си нещо?

— Да — той я гледаше объркано. — Хиляди зайци... Те са в сандъци и ги товарят на кораб за Щатите.

— Ти навярно си разкрил пътя на трафикантите на наркотик, Зиги!

— А може би съм част от него — мрачно рече той.

— Глупости! Може да имаш много недостатъци, но не си престъпник!

— Откъде знаеш?

— Знам! — заяви тя и потърси дрехите си.

Ръката му я спря. За момент той се взря в лицето ѝ, след това се усмихна.

— Доктор Лав, мисля, че сте малко лековерна.

— Облечи се!

Той не обърна внимание на думите ѝ и отново я привлече към голото си тяло.

— Ти наистина вярваш в това, нали? — прошепна той.

— Да — отвърна тя, без да го попита какво има предвид. — Господ да ни е на помощ, но наистина съм убедена, че не си престъпник.

Целувката им беше нежна, а погледите, които си размениха, накараха Чериш мигновено да забрави онова, което току-що бяха открили.

— Предполагам, разбираш, че не можем да занесем заека в посолството — подхвърли Зиги и се отдръпна от нея, за да вземе дрехите си.

— Защо мислиш, че Уотърсън е в играта?

— Не забеляза ли колко му се искаше да те разкара оттам? Не видя ли как позеленя, когато ти дадох заека? Той ли беше първият човек, с когото разговаря в посолството?

— Не. Когато се обадох преди два дни ми казаха, че господин Уотърсън, търговски съветник, решил да поеме лично случая.

— Какво общо има търговският съветник с някакъв изчезнал гражданин?

— Ако Уотърсън е в играта, трябвало е само да ми повтори информацията, която аз им бях дала първоначално. А аз се хванах на въдицата му.

— Не би могла да знаеш, че е така?

— Аз те заведох право в лапите им. Ако той и жената са знаели, че си се загубил в морето, навярно вече са те смятали за мъртъв. Как биха узнали за теб, ако аз не им се бях обадила в посолството, за да им разкажа всичко, което знам.

— Престани! Всеки нормален човек щеше да постъпи като теб.

— А ти как разбра, че нещо не е наред? Защо ми даде заека?

— Имах някакво предчувствие. Главата започна да ме боли жестоко, както всеки път при спомена за нощта и бурята. Исках да се махнеш оттам, колкото е възможно по-скоро. И тъй като ти си тръгна, реших да изпратя заека с теб — той въздъхна. — Честно казано, много се боях, че онази безвкусно облечена жена може да се окаже наистина моя съпруга.

— И аз бях изплашена — призна Чериш.

— Чериш, каквото и да се случи, искам да знаеш, че аз...

— Който и да си в действителност, Зиги — прекъсна го тя бързо, докато се обуваше, — истината е, че си се забъркал в голяма каша. Дори не знаеш кои са враговете ти.

— Които и да са те, свързват ни делови отношения. Не смятам да отида на утрешната среща с господин Уотърсън. Имам чувството, че Хедър Джоунс е трябвало да ме примами в хотелската стая или на друго място, където враговете ми ще се опитат да разберат какво съм си спомнил и какво не, и ще се отърват от мен.

— Предполагам, не биха могли да го направят точно в посолството — беше й прилошало от притеснение.

— Питам се дали и други хора от посолството са в играта?

Стомахът на Чериш се сви при мисълта за огромната опасност, която грозеше Зиги.

— Трябва да говорим с Гримли. Той може би ще ни помогне. Хайде, да отидем при него.

Когато отвориха вратата на спалнята, чуха силна врява от първия етаж. Без да се двоуми, Чериш хукна по стълбите към кабинета на Гримли. Зиги се хвърли върху нея, точно преди да влезе. Притисната под тежестта му, тя се огледа безпомощно.

— Не мърдай! — заповяда ѝ той шепнешком. Изправи се бавно и надникна през полуотворената врата.

— Това пистолет ли е? — долетя от кабинета гласът на Гримли. — Пистолет ли насочвате срещу мен? Що за хора сте вие?

Чериш успя седне. Зиги стоеше неподвижно в сянката на вратата. Тя се молеше в душата си той да измисли нещо, защото нейният мозък отказваше да работи.

— Къде е Зиги Мастърсън? — двамата разпознаха гласа на Уотърсън.

Значи фамилията на Зиги бе Мастърсън!

— Кой? — попита Гримли.

— Зиги. Мъжът, който дойде в Белиз Сити с доктор Лав — Уотърсън беше нетърпелив.

— А, онзи корабкрушенец без мозък ли, за когото тя загуби цели шест дни през последните две седмици? — възмутено рече Гримли. — Доколкото знам, доктор Лав го е оставила в компанията на безвкусно облечена жена в посолството — след кратка пауза той добави: — Предполагам това сте вие, госпожо?

Значи Хедър Джоунс също беше в кабинета. Сърцето на Чериш се сви, когато чу смеха на няколко мъже, които Уотърсън се опитваше да надвика. Колко души бяха вътре?

— Нека ви обясним по друг начин — каза Уотърсън. — Зиги даде на доктор Лав нещо, което е наше. Ако ни кажете къде се намира тя, за да можем да си го вземем...

— Нямам представа.

— Не говорете глупости, професор Коридър. Тя каза, че идва при вас.

— Тя действително беше тук. Обаче не мога да толерирам колежка, която е некомпетентна, безотговорна и мързелива. Уволних я.

— Какво сте направили?

— Защо се чудите? — каза Гримли. — Виждали сте Чериш Лав, нали? Прилича ли ви на сериозен антрополог?

Чериш с удивление разбра, че в крайна сметка Гримли е забелязал как изглежда тя. Но докато работи като роб за заплата, която едва ѝ стига, за да се изхрани, той без съмнение ще продължи да я експлоатира до края на проекта. Старият мърморко в момента се опитваше да спаси живота ѝ, но дали нямаше да заплати със своя? Тя не можеше да позволи това.

— Къде отиде доктор Лав? — попита недоверчиво Уотърсън.

— Това не е моя работа — Гримли направи гримаса и добави: — Но знам, че обича хотел „Бей Клъб“.

— „Бей Клъб“ ли? — попита Хедър. — Знам къде се намира.

— Жена като вас несъмнено би трябвало да го знае — каза Гримли.

— Доктор Коридър, вие лъжете, за да ѝ спасите кожата! — заяви Уотърсън.

— Можете да си мислите каквото желаете с възможностите, които има вашият неандерталски мозък — каза Гримли. — Но аз ви забранявам категорично да претърсвате института. Вече ми загубихте достатъчно време, затова смятам веднага да продължа работата си над моето изследване върху миграцията на гарифуните през деветнайсети век. Настоявам да си тръгнете незабавно. И съм готов да си послужа със сила, ако е необходимо.

— Не забравяйте, че имам пистолет — заяви Уотърсън.

— Изобщо не ме интересува вашето варварско перчене — присмя му се Гримли.

Чериш видя, че Зиги едва сдържа смеха си. Протегна ръка, за да го дръпне за глезена. Искаше да привлече вниманието му и да изготвят план, за да спасят Гримли, когато зад тях неочаквано изникна огромен мъжага. Чериш дори не успя да извика, преди горилата да удари Зиги по главата с тояга.

Зиги бързо се наведе, но тоягата се стовари върху главата му с трясък. От силата на удара той влетя в кабинета през полуотворената врата. Уотърсън се извърна и като видя, че Зиги пристъпва към него, стреля. Чериш изпищя. Куршумът се заби в рамото на Зиги и го

отхвърли назад. Чериш се втурна през отворената врата, но се блъсна в Зиги и двамата се проснаха на пода.

Хедър се разпищя. Хуан, въоръжен с тоягата, прескочи Зиги и Чериш и се насочи към Уотърсън. Гримли се възползва от хаоса и нападна един от бандитите на Уотърсън. Самият Уотърсън стреля два пъти по Хуан. Чериш помисли, че го е улучил, но прислужникът дори не спря. Той вдигна тоягата над главата си и след миг Уотърсън лежеше в безсъзнание на пода. Хуан приближи към следващия натрапник.

— Зиги! — плачеше Чериш. Тя свали блузата си и я притисна към рамото му, за да спре кръвта.

Съучастниците на Хедър лежаха в безсъзнание на пода. Тя хвърли отчаян поглед към вратата, блокирана от Зиги и Чериш, и накрая се предаде.

— Много разумно постъпвате — каза Гримли. — Ще повикам полицията.

— Повикайте линейка! — извика Чериш.

— Той жив ли е?

— Да, но губи много кръв.

— Опитай се да го държиш в съзнание — посъветва я Гримли. — А ти, Хуан, намери нещо да превържем раната му, както и една риза за доктор Лав.

Хуан кимна мълчаливо и за пореден път прескочи тялото на Зиги.

— Зиги, чуваш ли ме? — питаше Чериш, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Да, аз — той леко помръдна глава и облиза сухите си устни. — Господи, как боли! Защо хората винаги си изливат яда върху мен?

— Не говори!

— Искам да ти кажа всичко, преди да умра. Нали знаеш какви са болниците — гласът му ставаше все по-тих. Само след миг цялото му тяло се напрегна. — О, Боже мой, Чериш, спомних си!

— Какво си спомни?

— Моето име! Спомням си моето име, номера на застраховката ми, цвета на моята кола, рождения ден на баща ми. Спомних си!

Той дишаше тежко и раната започна обилно да кърви.

— Това е прекрасно, Зиги — промълви Чериш. Гласът ѝ трепереше. — Но моля те, успокой се! Нали не искаш...

— Кажу ми за професора, кажу ми за посланика, кажу ми за...

— Какво да кажу ти, Зиги?

— Аз съм Корнелий Зигфелд Мастърсън Трети — успя да изрече той. — И кажу ми за онова копеле Уотърсън, че наистина ще го предам на съда.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чериш и Гримли придружиха Зиги до болницата и изчакаха лекарят да ги осведоми за състоянието му след операцията. После се наложи да дадат показания и да оставят заека в полицията. Преди да загуби съзнание, Зиги бе дал на Чериш един телефонен номер във Флорида. Тя позвъни и разговаря с Клоанс Мастърсън О'Грейди — сестрата, която се бе появила няколко пъти в спомените му. Тя се оказа в напреднала бременност, но увери Чериш, че член на фамилията Мастърсън ще тръгне за Белиз незабавно. Явно никой от близките на Зиги не знаеше, че той е изчезнал.

Едва след като приключи разговора, Чериш направи връзка между фамилното име на жената и собственика на „Дръзката дама“ Майкъл О'Грейди. Възможно ли бе мъжът на сестрата на Зиги да е избягалият престъпник?

Чериш искаше да остане в болницата, за да се грижи за Зиги, но Гримли настоя тя да се върне с него в института, за да се нахрани и да поспи. На следващия ден следобед той я придружи до болницата.

— Значи твоят мистериозен корабкрушенец се оказа от семейство Мастърсън? — подхвърли професорът. — Знаех си, че този нехранимайко ми е познат отнякъде. В първия момент помислих, че съм виждал снимката му в полицейско издирване на престъпник. И какво друго да си помисля за човек, който е замесен в наркотрафика? Но трябваше да се сетя кой е той, защото много прилича на баща си.

— Познавате ли семейството му? — учудено запитва тя.

— Разбира се. Те финансираха две от моите експедиции в джунглата на Амазонка.

— Така ли? Значи Зиги е бил прав. Семейството му е богато.

— Да, богати са. Знаеш ли, аз позволих на дядо му да дойде с мен на една от експедициите, а това не се понрави на бащата. По онова време Зиги е бил осемнайсет-деветнайсетгодишен. Току-що го бяха изгонили от университета в Барингтън. Беше направил някаква лудория — вкарал магаре в библиотеката, ако не ме лъже паметта.

— Точно в негов стил — каза Чериш. — Но кои са семейство Мастърсън?

— Безбожно богати. Там парите са трупани от години. В семейството има един сенатор, един конгресмен и един посланик. Притежават поне четиристотин милиона долара. Техни са „Мастърсън Бейкинг Продъктс“, хотелите „Мастърсън“, фондация „Мастърсън“ — главата на Гримли беше своеобразна картотека на световните богаташи, защото той постоянно търсеше спонсори за научни проекти.

Чериш беше шокирана. Как е могла да се съмнява в спомените на Зиги, че е карал порше, че притежава арабски жребец и често обядва в „При Максим“?

— Семейство Мастърсън може да ни отпусне малка сума, задето сме спасили кожата на Зиги — рече Гримли.

— Мили боже! — на Чериш ѝ се зави свят. След като разбра, че нейният безименен гост е наследник на огромно богатство и има високо обществено положение, той изведнъж ѝ се стори далечен и съвсем непознат. — Тази информация ми е достатъчна засега. Имате ли нещо против да вляза сама при Зиги?

Гримли не възрази и Чериш отвори врата на стаята, където лежеше Зиги.

— Ето те и теб най-после! — възкликна той радостно.

Беше седнал в леглото. Носеше болнична пижама. Рамото му беше превързано с бинт. Въпреки всичко, което току-що бе научила за него, Чериш видя Зиги такъв, какъвто го познаваше — жизнерадостен, бодър, настроен да флиртува. Само бледото лице и забавените движения издаваха колко зле е ранен.

— Зиги! — тя пристъпи към него, готова да го притисне в прегръдките си. Но в следващия миг застина. От стола в ъгъла се надигна непознатата жена.

Зиги усети, че няма да получи желаната целувка от Чериш, преди да ги запознае. Той махна с ръка към красивата непозната, която бе стояла край леглото му, преди Чериш да влезе в стаята.

— Кетрин Мастърсън, доктор Чериш Лав — представи ги той една на друга. Погледът на Чериш пробяга по елегантната синеока блондинка и се върна отново на Зиги.

— Кетрин? — изстена тя.

— Сестра ми! — поясни той бързо, разбрал нейното дълбоко отчаяние. — Имам две сестри! Не си очаквала такова нещо, нали! — усмихна се той. — Часовникът ми е подарък от Кетрин за трийсетия ми рожден ден.

— Твоята сестра — рече тя, вперила поглед в жената. Да, те наистина си приличаха. Зиги и Кетрин имаха аристократични черти, пълни чувствени устни и необикновено силен дух.

С учтива усмивка Кетрин пристъпи напред.

— Приятно ми е да се запознаем — каза тя.

— Значи вие сте негова сестра, така ли? — започна разгорещено Чериш. — Що за хора сте вие в това ваше семейство?

— Чериш... — опита да се намеси Зиги.

— Как е възможно той да е изчезнал от две седмици и вие изобщо да не го потърсите?! Известно ли ви е, че той едва не умря, при това два пъти?

Кетрин запази спокойствие.

— Боя се, че не ни беше известно неговото отсъствие — отвърна тя.

— Той изобщо, нямаше представа кой е... — гневът на Чериш се поуталожил. — Как е възможно да не сте знаели?

— Защо не седнете, доктор Лав?

— Не желая!

— Хайде, Чериш, седни! — помоли Зиги.

Тя отстъпи.

— И така? — Чериш чакаше отговор от Кетрин.

— Зиги има... — започна Кетрин.

— Така ли го наричате наистина?

— Ами щом съм кръстен Корнелий Зигфелд Мастърсън Трети, май нямам голям избор в това отношение.

— Може би ти ще обясниш най-добре нещата — каза сестра му.

— По-малката ни сестра Клоанс се ожени преди една година — започна той. — Нейният съпруг е ловец на бисери в Ки Уест. Дватама с дядо ми отидохме да му помагаме...

— Това обяснява мазолите по ръцете ти, слънчевия тен и мускулите — каза Чериш. — Но какво си правил на „Дръзката дама“?

— Ами купих я от зет ми.

— Той не е наш зет, а девер на Клоанс — уточни Кетрин.

— Точно така — потвърди Зиги. — Мъжът на Клоанс има брат. Той притежаваше „Дръзката дама“. Преди няколко месеца отново е избягал от затвора — той срещна укорителния поглед на Кетрин и добави: — Вината не е моя! Купих яхтата от него, когато беше ясно, че ще му трябват пари за добър адвокат. Наистина харесвах яхтата. Откъде да знам, че парите са му били необходими, за да изчезне.

— Да се надяваме, че няма да се появи отново — каза Кетрин с отвращение. — И тъй, Зиги не си направи труда да смени името на яхтата и да сложи в ред документите. Затова не сте успели да разберете кой е, макар че сте знаели името на яхтата му.

— О, Зиги, как си могъл? — намръщи се Чериш.

— Не започвай и ти! — помоли я той. — Вече изслушах упреците на сестра ми.

— А къде е „Дръзката дама“ сега? — попита Чериш. — Потънала ли е?

— Хората на Уотърсън я отвлекли в запустял залив край Мексико — каза Кетрин. — Смятали, че когато я открием там, ще решим, че Зиги се е удавил.

— Откъде знаете? — попита Чериш.

— В полицията ми казаха. Разпитали са Уотърсън. Той и неговата — да кажем годеница — Хедър Джоунс се съгласили да сътрудничат на полицията и да издадат своите съдружници — обясни Кетрин.

— Доста работа сте успели да свършите — отбеляза Чериш, спомнила си думите на Зиги за Кетрин. Тя нямаше вид на жена, която е била събудена посред нощ с новината, че брат ѝ е ранен, и че е прелетяла цялото разстояние до Белиз, за да се разправя и с полицията. Всичко това бе станало в разстояние на половин денонощие, а върху лепената ѝ пола нямаше нито една гънчица.

— Наехме пилот да търси яхтата, Зиги. Знам, че си привързан към това корито — каза Кетрин.

— Бих искал да си я върна — каза той.

— Защо си плавал покрай брега на Белиз в нощта, когато връхлетя бурята? — попита Чериш.

— Трябваше ни още една яхта за събиране на бисерни миди. Бяха ни казали, че в Гватемала ще намерим каквото ни е нужно. Аз отплавах натам, за да я видя. Казах на Клоанс и на дядо ми, че след

като я разгледам, ще се върна. Бях намислил да пообиколя няколко малки острова в Карибско море. Затова на никой и през ум не му е минало, че съм изчезнал от две седмици.

— А как си се озовал сред трафикантите на наркотици?

— Съвсем случайно. Собственикът на яхтата, която бях отишъл да разгледам, бил партньор на Уотърсън в Гватемала. Те правели хиляди ужасни розови зайци, пълнели ги с кокаин и ги изпращали в Щатите.

— Уотърсън използвал своето положение на търговски съветник в Централна Америка, за да им разчиства пътя — поясни Кетрин.

— И аз се натъкнах на една такава доставка — продължи Зиги. — Откраднах един заек с намерението да го предам на властите, но бандата ме разкри. Трябваше незабавно да изчезна от Гватемала. Предположих, че ще успея да се свържа с бреговата охрана, но престъпниците ме проследиха и нападнаха яхтата ми край южния бряг на Белиз. Завързаха ме и зачакаха техния бос да им даде инструкции по радиото. Но бурята беше започнала и не можах да се свържам. Течението ни отнасяше.

— Спомняш ли си какво се случи през онази нощ? — попита Чериш, внимателно търсейки по лицето му признаци на болка или отчаяние. По всичко личеше, че споменът е все още неприятен, но вече поносим.

— Спомням си по-голямата част от събитията. Онова, което ми се случи, след като скочих във водата, е доста замъглено в съзнанието ми, но...

— Как си посмял да скочиш във водата в онази бурна нощ?

— Нямах друг избор. Те бяха четирима, с пистолети и ножове. Вече бяха решили, че босът им ще се зарадва, ако ме убият. Аз не съм страхливец, но...

— Знам, че не си страхливец — успокои го тя.

— Не можех да се справя с четирима въоръжени мъже. Вече ме бяха пребили. Държаха ме завързан за стола от дванайсет часа. Те самите понасяха много зле бурята — той разтърси глава. — В един момент си помислих, че всички ще се удавим.

Той разказа накратко как се е спасил: успял да освободи ръката си точно навреме, за да попречи на един от въоръжените бандити да го прониза с нож. Ранен, Зиги прерязал въжетата, грабнал заека и стария

спасителен пояс. Скочил през борда в разлюляното от бурята море, без да се замисли колко далеч е сушата.

— По едно време имах чувството, че съм мъртво парче месо — промълви той. — Обаче не си спомням как съм стигнал до Индиго Бийч.

Забравила за Кетрин, Чериш се спусна към Зиги. Взе ръката му и нежно приглади тъмните му коси.

— О, Зиги, колко ужасно е било всичко! Нищо чудно, че съзнанието ти е „изключило“.

Той я гледаше с широко отворени очи.

— Помогнах да бъде пресечен пътят на наркотика и затова ме раниха, при това в рамото, което току-що започваше да заздравява. Не мислиш ли, че заслужавам целувка?

— Трябва да тръгвам — каза тактично Кетрин. — Предполагам, няма да съм ти необходима до довечера, Зиги.

— Довиждане, Кетрин — каза той, придърпвайки Чериш в леглото при себе си.

— Забравих да ти кажа — рече сестра му, вече при вратата. — Предполагам, че дядо ще пристигне тази вечер. Довиждане, доктор Лав. Надявам се, ще се видим отново.

— При това често — увери я Зиги. — А сега изчезвай!

Щом вратата се затвори след Кетрин, Чериш побърза да попита:

— И дядо ти ли е като нея?

— Не! Той е страхотен тип. Ще го харесаш!

— Не съм казала, че не харесвам Кетрин. Само че тя...

— Разбирам какво искаш да кажеш. Ела! Бях много търпелив и се държах добре! Целуни ме!

Целувката я увери, че истинската му самоличност не е отнела ни най-малко от магията на неговите целувки. Тъкмо обратното.

— Пак — прошепна той и я погали по бузата.

— Почакай — успя да каже тя. — Искам да те попитам толкова много неща. Не зная за теб почти нищо.

Той въздъхна и се облегна на възглавницата.

— Онзи с тоягата наистина си го биваше. Как е той?

— Хуан ли? Извадиха два куршума от тялото му. При това отказа да му сложат каквато и да било упойка. Дори не легнал, докато го оперирали. Обиди се, когато Гримли му предложи да си вземе отпуска.

— Как е твоят шеф?

— Много е ядосан, че му прекъснаха работата. Но иначе е невъзмутим, както винаги. Уотърсън изобщо не е предполагал, че застава пред човек, който е бил на десет експедиции в Амазонка. Трима гангстери с пистолет не биха могли да му развалят вечерта.

— Съжалявам, Чериш — Зиги говореше с необичайно сериозно изражение. — Аз ги доведох при теб, защото ти дадох заека. Само като си помисля какво можеха да направят...

— Ти не знаеше какво ще се случи.

— Това не е извинение.

— Е, добре, не си обмислил нещата, поставил си ме в опасност, но накрая ти пострада, като те раниха. Така че да забравим всичко. Съгласен ли си?

— Щом ти казваш, докторке — той се усмихна. — Какво ще кажеш за още една целувка? Или нещо по-съществено... Мисля, че леглото ще ни издържи.

— Зиги, даваш ли си сметка кой си? — попита тя нетърпеливо.

— Сега вече съм наясно — той я изгледа самодоволно. — Нали ти казвах, че съм богат. Наистина богат. Имам пари дори в швейцарска банка.

— Не мога да свикна с тази мисъл.

— Позволи ми да ти помогна! — той отново я привлече към себе си. — Аз съм на трийсет и две години. Не съм женен. Имам доста бурно минало, но никога не съм правил нещо, от което да се срамувам. Добър съм на карти, защото ме е учил онзи стар разбойник, моят дядо. Изхвърлиха ме от Барингтън, когато бях на деветнайсет години, но три години след това завърших колеж. Направих го, защото в противен случай баща ми нямаше да ме допусне до семейния бизнес — той замълча за миг и впи поглед в нея. — Какво друго мога да ти кажа за себе си? Оберкелнерите в големите ресторанти ме познават. Спомените ми за „При Максим“, за „Риц“, за червеното ми порше и елегантните френски казина не бяха фантазия. Аз създадох, построих и управлявам трите хотела, които притежава моето семейство. Имах намерение да открия хотел в Ки Уест, тъй като напоследък прекарвах там почти цялото си време. Но сега нещата явно ще се променят.

— Как ще се променят?

— Моля те, не започвай с женските разговорчета.

— Какво имаш предвид?

— Да не искаш да кажеш, че не желаяш да се върна във Вуду Кей?

— Аз... Аз... — сърцето ѝ биеше бясно от вълнение.

— ... че не искаш да се омъжиш за мен? Че не разбираш как от любов към теб съм сляп за всичко друго? Не ти пука дали съм женен за друга?

На вратата се почука. След миг в стаята влезе Гримли.

— Надявам се, вече сте по-добре? — осведоми се той.

— Моля ви, професоре, вървете си! — отпрати го Чериш. — В момента Зиги иска ръката ми.

— Ще се омъжиш ли за него? Не забравяй да поискаш в брачния договор годишна сума за нашите изследвания! Знаех си, че си струва, когато те взех на работа при мен, въпреки че приличаш на момиче от Лас Вегас.

Вратата се затвори и Зиги не успя да улучи Гримли с възглавницата, която запрати по него.

— От този момент аз имам грижата да накарам мъжете да се отнасят с уважение към теб.

— Чудесно! — тя му помогна да се премести и се настани на леглото до него.

— Това вече е друго нещо! — каза доволно той. Устните им се сляха и Чериш усети желанието, което Зиги събуждаше у нея от първия миг, когато го видя.

— Не мога да чакам, докато си тук... — прошепна тя.

— Защо трябва да чакаме? — ръката му се плъзна към гърдите ѝ.

— Не, не можем да го направим тук! — тя се опита да отблъсне ръката му.

— По каква причина?

— Някой — тя дишаше възбудено. — Някой може да влезе в стаята!

— Ще влезе сестрата. А тя много добре знае какво правят един мъж и една жена заедно — ръката му се плъзна по бедрата ѝ. Устните му се впиха в нейните.

Тя опря чело в неговото и се предаде, останала без сили. Допирът на пръстите му, топлината на тялото му, любовта в гласа му

— няма би могла да се съпротивлява? Та тя не можеше да си представи как би живяла без тях!

— Внимавай за раната си — тихо рече тя, извивайки се под ръцете му, които милваха гърдите ѝ.

— Мисля, че ще можеш да се справиш — той привлече ръката ѝ към бедрата си.

— Измислих какво ще ти подаря за сватбата! — обади се Чериш след миг. — Знам, че ще се зарадваш, макар да имаш всичко!

— Какъв подарък ще получа? — целуна той челото ѝ.

— Двойно легло за къщата във Вуду Кей.

В сивите очи проблеснаха весели пламъчета.

— Казвал ли съм ти някога, че си умница?

— Може би, веднъж или два пъти... А сега искам да ми кажеш колко ме обичаш!

И Зиги се подчини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.